

Arrest

nr. 323 191 van 11 maart 2025
in de zaak X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. DELHEZ
Avenue de Fidevoye 9
5530 YVOIR

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 16 december 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 december 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 318 530 van 14 december 2024 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid verworpen wordt.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. DELHEZ verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 september 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van Kempenland op 05.12.2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten⁽¹⁾

naam: W. (...)

voornaam: H. (...)

geboortedatum: (...) 1969

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: China

In voorkomend geval, alias: W. (...) H. (...) B. (...) B. (...) geboren op (...) 1969 met Chinese nationaliteit en W. (...) H. (...) B. (...) geboren op (...) 1969 met Chinese nationaliteit.

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie. Betrokkene is enkel in het bezit van een Belgische C-kaart dewelke ingetrokken is op 01.09.2021. Deze beslissing werd hem ondertekend op 18.09.2021.

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Op 25.06.2018 heeft het Hof van Beroep te Brussel de betrokkene veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van vijf jaar voor mensensmokkel door misbruik te maken van de bijzonder kwetsbare positie waarin de vreemdeling verkeert (onwettige of preciaire administratieve toestand of ten gevolge van zwangerschap, ziekte dan wel een lichamelijk of een geestelijk gebrek of onvolwaardigheid) : activiteit als gewoonte : daad van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging (meermaals); afpersing, door twee of meer personen; diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, bij nacht; poging tot afpersing, door twee of meer personen; vereniging van misdadigers om misdaden te plegen waarop een andere straf dan de levenslange opsluiting of opsluiting van tien jaar tot vijftien jaar of een langere termijn gesteld is : schuldige = aanstoker, hoofd van de bende of daarin enig bevel voerende; passieve omkoping van een persoon belast met een openbare dienst; valsheid in geschriften en gebruikmaking van deze valsheid (meermaals); het omzetten of overdragen van vermogens voordelen die rechtstreeks uit een misdrijf zijn verkregen, de goederen en woorden die in de plaats ervan zijn gesteld en de inkomsten uit de belegde voordelen, met de bedoeling de illegale herkomst ervan te verbergen of te verdoezelen, of een persoon die betrokken is bij een misdrijf waaruit deze zaken voortkomen, te helpen ontkomen aan de rechtsgevolgen van zijn daden. (meermaals).

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 15 jaar dat hem betekend werd op 18.09.2021.

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

Betrokkene verblijft sinds 2003 op het Belgisch grondgebied. Betrokkene verkreeg op 15.09.2004 tijdelijk verblijf als slachtoffer mensenhandel dewelke geregeld verlengd werd tot 2009. In 2009 werd betrokkene in het bezit gesteld van een A-kaart. Op 03.08.2009 diende betrokkene een aanvraag tot verblijfsmachtiging op basis van artikel 9bis in. Op 22.12.2014 keurde de verantwoordelijke dienst deze aanvraag goed, hetgeen betekend werd door betrokkene op 19.01.2015. Hij werd op 29.01.2015 hierdoor in het bezit gesteld van een B-kaart. Op 13.04.2016 werd hij in het bezit gesteld van een C-kaart.

Betrokkene werd opgesloten in de gevangenis in Sint-Gillis op 25.01.2017 tot 01.10.2019. Hierdoor werd hij van ambtswege afgevoerd bij beslissing van 14.06.2018. Op 23.02.2021 mocht betrokkene heringeschreven worden in het bevolkingsregister en werd hij op 31.03.2021 opnieuw in het bezit gesteld van een C-kaart.

Op 01.09.2021 werd er een einde gemaakt aan zijn verblijf wat gepaard ging met een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod van 15 jaar. Betrokkene tekende deze beslissing van intrekking van zijn verblijf op 18.09.2021. Op 18.10.2021 werd er een verzoekschrift tot nietigverklaring ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: RvV) tegen de beslissing van 01.09.2021. Op 17.03.2022 werd dit verzoekschrift verworpen door de RvV.

Op 08.03.2022 werd de betrokkene gecontroleerd door de PZ Charleroi en kreeg hij op 09.03.2022 een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering hetgeen hem diezelfde dag betekend werd. Op 14.03.2022 diende hij een verzoekschrift tot nietigverklaring in bij de RvV tegen de beslissing van 09.03.2022. Dit verzoekschrift tot nietigverklaring werd verworpen door de RvV op 17.03.2022. Op 21.03.2022 werd nogmaals een verzoekschrift tot nietigverklaring tegen de beslissing dd. 09.03.2022 ingediend bij de RvV. De RvV heeft dit beroep verworpen op 26.05.2023.

Op 17.08.2023 werd betrokkene de betrokkene gecontroleerd door DAC-Wegpolitie en kreeg hij diezelfde dag een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering hetgeen hem diezelfde dag betekend werd.

Op 06.03.2024 diende betrokkene een aanvraag tot verblijfsmachtiging op basis van artikel 9 bis in. Er werd door de verantwoordelijke dienst op 09.04.2024 beslist dat betrokkene niet in aanmerking komt voor deze aanvraag. Betrokkene tekende deze beslissing op 17.04.2024. Hier tekende betrokkene een beroep in bij de RvV op 07.05.2024. Dit beroep heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar China wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de RvV te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaastigen.

Op 24.07.2024 diende betrokkene een aanvraag verblijfsmachtiging omwille van medische redenen op basis van artikel 9 ter in. Op 31.10.2024 weigerde en sloot de verantwoordelijke dienst deze aanvraag wegens openbare orde artikel 55/4§2. Betrokkene tekende deze beslissing op 05.12.2024. Betrokkene deed op 19.09.2024 een aanvraag tot herinschrijving bij de gemeente in zijn vorige administratieve toestand. Deze herinschrijving werd geweigerd hetgeen door betrokkene betekend werd op 07.11.2024.

Betrokkene is reeds lang in België en heeft als gevolg van zijn lange verblijf banden ontwikkeld in België. Desondanks blijkt niet dat deze banden van een dergelijke uitzonderlijke aard zouden zijn dat ze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat betrokkene door zijn persoonlijk gedrag vertegenwoordigt voor de openbare orde. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt van het plegen van strafbare feiten. Betrokkene verklaart familie in België te hebben: in het administratief verslag verklaart hij 4 neven te hebben, zonder verdere verduidelijking. Er werd geen enkele aanvraag tot gezinshereniging ingediend bij de bevoegde overheid. Uit het administratief dossier blijkt wel dat betrokkene een volwassen petekind in België heeft die recht op verblijf heeft. Betrokkene toont niet aan dat hij afhankelijk is van zijn petekind. Bovendien het feit dat het petekind van betrokkene in België verblijft, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM. Bovendien kan zijn petekind in zijn land van herkomst hem bezoeken, of in een andere Staat waartoe zijn allen toegang hebben. Betrokkene kan verder met zijn petekind en neven contact blijven hebben via de moderne communicatiemiddelen.

De betrokkene is een volwassen persoon, van wie mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst. Nergens uit zijn dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Uit het administratief dossier blijkt dat zijn schoonbroers en zoon in China wonen. Zijn familie kan hem desgevallend ondersteunen bij zijn re-integratie in zijn land van herkomst. Ook voor wat betreft zijn netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen toont betrokkene onvoldoende aan dat zijn belangen van die orde zouden zijn dat een terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen.

Betrokkene verklaart op 05.12.2024 aan PZ Kempenland dat hij een hartziekte heeft en hiervoor de nodige medicatie inneemt. Betrokkene diende op 24.07.2024 een aanvraag op basis van artikel 9 ter in. Die aanvraag werd geweigerd op 31.10.2024 hetgeen hem betekend werd op 05.12.2024. Op basis van medische documenten die betrokkene op 31.07.2024 aangeleverd heeft betreffende zijn medische situatie, werd een advies gevraagd aan een arts van de Dienst Vreemdelingenzaken. In het antwoord van de arts-adviseur dd. 03.12.2024 attesteert hij dat er op basis van de hem op 31.07.2024 voorgelegde medische informatie geen tegenaanwijzing is om te reizen, en dat de (noodzakelijke) medische behandeling beschikbaar en toegankelijk is in China.

Betrokkene zal in het gesloten centrum nogmaals onderzocht worden door een arts om te kijken dat er geen tegenindicaties zijn voor de repatriëring van betrokkene in de zin van artikel 3 van het EVRM. Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: W. (...) H. (...) B. (...) B. (...) geboren op (...) 1969 met Chinese nationaliteit en W. (...) H. (...) B. (...) geboren op (...) 1969 met Chinese nationaliteit.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Op 25.06.2018 heeft het Hof van Beroep te Brussel de betrokkene veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van vijf jaar voor mensensmokkel door misbruik te maken van de bijzonder kwetsbare positie waarin de vreemdeling verkeert (onwettige of precaire administratieve toestand of ten gevolge van zwangerschap, ziekte dan wel een lichamelijk of een geestelijk gebrek of onvolwaardigheid) : activiteit als gewoonte : daad van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging (meermaals); afpersing, door twee of meer personen; diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, bij nacht; poging tot afpersing, door twee of meer personen; vereniging van misdadigers om misdaden te plegen waarop een andere straf dan de levenslange opsluiting of opsluiting van tien jaar tot vijftien jaar of een langere termijn gesteld is : schuldige = aanstoker, hoofd van de bende of daarin enig bevel voerende; passieve omkoping van een persoon belast met een openbare dienst; valsheid in geschriften en gebruikmaking van deze valsheid (meermaals); het omzetten of overdragen van vermogens voordelen die rechtstreeks uit een misdrijf zijn verkregen, de goederen en woorden die in de plaats ervan zijn gesteld en de inkomsten uit de belegde voordelen, met de bedoeling de illegale herkomst ervan te verbergen of te verdoezelen, of een persoon die betrokken is bij een misdrijf waaruit deze zaken voortkomen, te helpen ontkomen aan de rechtsgevolgen van zijn daden. (meermaals).

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 01.09.2021, 09.03.2022, 17.08.2023 die hem betekend werden op 18.09.2021, 09.03.2022, 17.08.2023 Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 15 jaar dat hem betekend werd op 18.09.2021. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in een of meerdere andere lidstaten meerdere verzoeken om internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing of die niet tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid.

Op 06.03.2024 diende betrokkene een aanvraag tot verblijfsmachtiging op basis van artikel 9 bis in. Er werd op 09.04.2024 beslist dat betrokkene niet in aanmerking komt voor deze aanvraag. Betrokkene tekende deze beslissing op 17.04.2024. Hier tekende betrokkene een beroep in bij de RvV op 07.05.2024. Dit beroep heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar China wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de RvV te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaastigen.

Op 24.07.2024 diende betrokkene een aanvraag tot verblijfsmachtiging omwille van medische redenen op basis van artikel 9 ter in. Die aanvraag werd op 31.10.2024 geweigerd overeenkomstig artikel 55/4§2. Deze beslissing werd door betrokkene betekend op 05.12.2024. Betrokkene deed op 19.09.2024 een aanvraag herinschrijving bij de gemeente in zijn vorige administratieve toestand. Deze herinschrijving werd geweigerd hetgeen door betrokkene betekend werd op 07.11.2024.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

Op 25.06.2018 heeft het Hof van Beroep te Brussel de betrokkene veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van vijf jaar voor mensensmokkel door misbruik te maken van de bijzonder kwetsbare positie waarin de vreemdeling verkeert (onwettige of precaire administratieve toestand of ten gevolge van zwangerschap, ziekte dan wel een lichamelijk of een geestelijk gebrek of onvolwaardigheid) : activiteit als gewoonte : daad van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging (meermaals); afpersing, door twee of meer personen; diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, bij nacht; poging tot afpersing, door twee of meer personen; vereniging van misdadigers om misdaden te plegen waarop een andere straf dan de levenslange opsluiting of opsluiting van tien jaar tot vijftien jaar of een langere termijn gesteld is : schuldige = aanstoker, hoofd van de bende of daarin enig bevel voerende; passieve omkoping van een persoon belast met een openbare dienst; valsheid in geschriften en gebruikmaking van deze valsheid (meermaals); het omzetten of overdragen van vermogens voordelen die rechtstreeks uit een misdrijf zijn verkregen, de goederen en woorden die in de plaats ervan zijn gesteld en de inkomsten uit de belegde voordelen, met de bedoeling de illegale herkomst ervan te verbergen of te verdoezelen, of een persoon die betrokken is bij een misdrijf waaruit deze zaken voortkomen, te helpen ontkomen aan de rechtsgevolgen van zijn daden. (meermaals).

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene is een bedreiging voor de openbare orde, zie motivatie artikel 74/14, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene verklaart dd. 08.03.2022 dat hij niet kan terugkeren naar China omdat hij er op zijn leeftijd geen werk meer zou vinden. Op 17.08.2023 verklaarde betrokkene dat hij niet kan terugkeren naar China omdat hij in de gevangenis zou belanden en dat de overheid zijn geld heeft genomen. Hij verklaarde in België te zijn omwille van politieke redenen in China. Uit het administratief dossier blijkt ook dat betrokkene vreest dat zijn naasten problemen zouden krijgen indien hij terugkeert naar China. Uit het administratief dossier is er tot op heden nog geen verzoek tot internationale bescherming geregistreerd. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in China een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart op 05.12.2024 aan PZ Kempenland dat hij een hartziekte heeft en hiervoor de nodige medicatie inneemt. Betrokkene diende op 24.07.2024 een aanvraag op basis van artikel 9 ter in. Die aanvraag werd geweigerd op 31.10.2024. Op basis van medische documenten die betrokkene op 31.07.2024 aangeleverd heeft betreffende zijn medische situatie, werd een advies gevraagd aan een arts van de Dienst Vreemdelingenzaken. In het antwoord van de arts-adviseur dd. 03.12.2024 attesteert hij dat er op basis van de hem op 31.07.2024 voorgelegde medische informatie geen tegenaanwijzing is om te reizen, en dat de (noodzakelijke) medische behandeling beschikbaar en toegankelijk is in China.

Betrokkene zal in het gesloten centrum nogmaals onderzocht worden door een arts om te kijken dat er geen tegenindicaties zijn voor de repatriëring van betrokkene in de zin van artikel 3 van het EVRM. Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding.

(...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst er ambtshalve op dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing onontvankelijk is daar de vordering tot schorsing reeds bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd gevraagd.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij reeds op 9 december 2024 een verzoek tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de thans bestreden beslissing bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft ingediend. Deze vordering werd bij arrest nr. 318 530 van 14 december 2024 door de Raad verworpen.

De Raad dient bijgevolg te wijzen op artikel 39/82, §1, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), waarin het volgende wordt gesteld:

"De verzoeker dient, wanneer hij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert, te opteren hetzij voor een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij voor een gewone schorsing. Hij kan op straffe van niet-ontvankelijkheid noch gelijktijdig noch opeenvolgend hetzij opnieuw toepassing maken van het derde lid, hetzij in zijn in § 3 bedoelde verzoekschrift andermaal de schorsing vorderen."

Gelet op deze duidelijke wetsbepaling kan de verzoekende partij geen vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en een gewone vordering tot schorsing indienen tegen dezelfde beslissing.

De uitzonderingsbepaling die vervat is in artikel 39/82, §1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet is niet van toepassing daar dit enkel gaat om de mogelijkheid tot het indienen van een gewone vordering tot schorsing nadat de vordering tot schorsing ingediend bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd afgewezen omdat de uiterst dringende noodzakelijkheid niet afdoende werd aangetoond, wat *in casu* niet het geval is.

Onderhavig verzoek om over te gaan tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing is derhalve niet ontvankelijk.

2.2. Over de ontvankelijkheid van de vordering gericht tegen de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats

De Raad merkt op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding, die in de bestreden akte vervat ligt.

Artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden akte opgenomen beslissing tot vasthouding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 3, 6 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Uit de bespreking van het enig middel blijkt dat de verzoekende partij eveneens het hoorrecht geschonden acht.

Naast enkele theoretische beschouwingen over artikel 8 van het EVRM, licht de verzoekende partij haar enig middel toe als volgt:

“Attendu que le requérant prend un unique moyen de la violation de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs en ses articles 2 et 3 ainsi que des articles 62 et 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, rétablissement et l'éloignement des étrangers et les articles 3, 6 et 8 de la Convention Européenne des Sauvegarde des Droits de l'Homme.

1) Le droit à un recours électif

Attendu que, comme la partie adverse l'évoque dans les décisions litigieuses, le requérant a introduit une série de demandes sur le territoire.

Que le requérant a notamment introduit une demande de séjour fondée sur l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980.

Que cette demande a été déclarée irrecevable en avril 2024 suite à la vérification de la résidence du requérant

Que le requérant a introduit un recours à l'encontre de cette décision. Que ce recours est toujours pendant
Que le requérant a également introduit une demande sur pied de l'article 9ter dans le courant du mois de juillet 2024.

Que la partie adverse a visiblement adopté une décision d'irrecevabilité en date du 31 octobre 2024.

Que cette décision n'a toutefois été notifiée au requérant que le 6 décembre 2024, soit le lendemain de son interpellation.

Que cette décision a apparemment été adoptée sur pied de l'article 55/4 §2 de la loi du 15 décembre 2024. décision.

Que le requérant souhaite introduire un recours en annulation à l'égard de cette

Que son conseil vient cependant de prendre connaissance de la prise de cette décision à travers la motivation de la décision litigieuse et n'a par conséquent pas encore eu la possibilité de rédiger le recours.

Que le requérant estime qu'il doit pouvoir suivre sa procédure jusqu'à son terme et savoir quel est le sort qui lui sera réservé.

Que contrairement à ce qu'affirme la partie adverse, il doit avoir la possibilité de se maintenir sur le territoire afin de communiquer toutes les informations utiles à son conseil, être présent lors des potentielles audiences et obtenir la décision qui sera réservée à ses recours.

Qu'en sus, le requérant est dans une situation particulière, qui sera largement abordée dans les prochaines branches, rendant un retour en Chine dans l'attente des arrêts à intervenir bien plus compliqué que ce que ne laisse paraître la partie adverse.

Que le requérant doit pouvoir bénéficier du droit à un recours effectif tel que consacré à l'article 6 de la CEDH.

Que le requérant pourrait se voir obtenir un titre de séjour par le biais de la demande 9bis ou de la demande 9ter précédemment introduite, si Votre juridiction venait à annuler les décisions adoptées par l'Office.

Que ces procédures ont encore tout leur sens et alimente l'espoir du requérant de voir sa situation être régularisée.

Que la décision litigieuse est par conséquent manifestement contraire à l'article 6 de la CEDH consacrant le droit à un recours effectif.

Le droit d'être entendu

Attendu que la partie adverse affirme dans la décision litigieuse que le requérant a été entendu par la zone de police « Kampenland » le jour de son interpellation et que ses déclarations ont été prises en considération lors de l'adoption de ladite décision.

Que la décision litigieuse ne fait nullement état d'un formulaire droit d'être entendu.

Que la partie adverse souligne qu'elle prend en compte les informations données lors de l'audition à la police du requérant et des informations données lors de l'adoption des précédents ordres de quitter le territoire qui lui avaient été notifiés.

Qu'il est important de souligner qu'une audition à la police a des objectifs qui ne sont pas conciliables avec une audition dans le cadre d'une procédure administrative.

Qu'en sus, suite à la privation de liberté, le requérant était dans une grande situation de vulnérabilité et n'était nullement assisté d'un conseil afin de le conseiller adéquatement.

Que celui-ci aurait pu lui expliquer le déroulement et le but d'une telle audition et insister sur les éléments à aborder.

Que le requérant ne peut être considéré comme ayant été valablement entendu.

Que si tel avait été le cas, ce dernier aurait pu fournir des explications ou des documents complémentaires visant à attester de sa vie privée et familiale, quod non en l'espèce.

Que ce droit est la simple transcription actuelle de l'adage latin « audi alteram partem » ainsi que du principe de bonne administration et du devoir de minutie.

Que le champ d'application de ce principe a été posé par le Conseil d'État dans un arrêt Lindenberg.

Que le Conseil d'État impose cette audition préalable pour toutes les mesures « graves » que le Conseil d'État définit comme étant des mesures dont « les conséquences sont susceptibles d'affecter gravement la situation ou les intérêts » des destinataires de ces mesures (C.E., arrêt n° 179.795 du 18 février 2008).

Qu'il n'est pas contestable que la décision litigieuse constitue une mesure grave dont les conséquences vont gravement affecter la situation du requérant puisqu'il se verra contraint de quitter la Belgique, ses proches et ainsi réduire à néant l'intégration qu'il bâti depuis 22 ans maintenant.

Que ce principe ne trouve à s'appliquer que lorsque la partie adverse dispose d'une compétence discrétionnaire en la matière.

Qu'à nouveau, il ne fait aucun doute que tel est le cas en l'espèce.

Que l'Office des Etrangers aurait, préalablement à sa décision, dû entendre le requérant, ou à tout le moins, lui permettre de s'exprimer quant à la notification éventuelle de cette décision afin de rencontrer un double objectif qui est rappelé de manière constante par la jurisprudence du Conseil d'Etat, à savoir « d'une part, permettre à l'autorité de statuer en pleine et entière connaissance de cause et, d'autre part, permettre à l'administré défaire valoir ses moyens compte tenu de la gravité de la mesure que ladite autorité s'apprête à prendre à son égard » (C.E., arrêt n° 197.693 du 10 novembre 2009 et C.E., n° 212.226 du 24 mars 2011 et pour un rappel du principe C.E., arrêt u° 218.302 du 5 mars 2012 et C.E., arrêt n° 218.303, du 5 mars 2012).

Qu'il appert de la jurisprudence du Conseil d'Etat que lorsque la partie adverse entend prendre une telle décision à l'égard du requérant, elle doit, au préalable, entendre ce dernier.

Que le Conseil d'Etat a ainsi rappelé que « Ce droit à être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts. La règle selon laquelle le destinataire d'une décision faisant grief doit être mis en mesure de faire valoir ses observations avant que celle-ci soit prise, a pour but que l'autorité compétente soit mise à même de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents. Le droit à être entendu avant l'adoption d'une telle décision doit permettre à l'administration nationale compétente d'instruire le dossier de manière à prendre une décision en pleine connaissance de cause et de motiver cette dernière de manière appropriée, afin que, le cas échéant, l'intéressé puisse valablement exercer son droit de recours (CJUE, C-249/13, 11 décembre 2014, XXX, points 36, 37 et 59) », de poursuivre en indiquant qu'« Eu égard à la finalité précitée du droit à être entendu, la partie adverse a l'obligation de rechercher les informations lui permettant de statuer en connaissance de cause » et d'en conclure qu'« en jugeant en substance que le droit à être entendu requerrait seulement que la requérante eût pu faire valoir spontanément ses arguments auprès de la partie adverse, l'arrêt attaqué a méconnu la portée de ce droit » (C.E., arrêt n° 230.257 du 19 février 2015, pp. 6-7).

Que si le requérant avait pu être entendu, il aurait pu fournir les explications et les documents nécessaires, quod non en l'espèce.

Que le requérant aurait à tout le moins dû avoir la possibilité de compléter le formulaire tout en étant assisté de son conseil qui sait pertinemment quels sont les éléments que l'on doit retrouver, et sur lesquels il faut insister, lors de l'encodage des réponses.

Que pourtant, cette décision a des conséquences radicales et dramatiques sur sa vie et son avenir. Que pour cette raison, la décision litigieuse est manifestement illégale.

3) La menace contre l'ordre public alléguée

Attendu que la décision litigieuse est principalement motivée par le fait que le requérant est susceptible, par son comportement, de représenter une menace pour l'ordre public.

Que la partie adverse se base sur l'arrêt rendu par la Cour d'appel de Bruxelles en juin 2018 et prononçant une peine de 5 ans d'emprisonnement à charge du requérant.

Que cette condamnation est définitive et est incontestable.

Que toutefois, il convient de souligner une série d'éléments démontrant que le requérant n'est en rien une menace pour l'ordre public à l'heure actuelle.

Que la partie adverse n'analyse d'ailleurs absolument pas la situation actuelle mais se borne à faire état de cette condamnation relatives à des faits remontant à il y a plus de 7 ans maintenant.

Que le requérant a en effet été condamné par un arrêt de la Cour d'appel du 25 juin 2018.

Que les faits remontent quant à eux à fin d'année 2016.

Que suite à ces faits, le requérant a été détenu pendant plus de 2 ans et demi, soit du 25 janvier 2017 au P^{er} octobre 2019.

Que depuis lors, le requérant a refait sa vie en Belgique, loin de tout problème avec la justice.

Qu'il est particulièrement curieux que la partie adverse argue qu'il existe une menace pour l'ordre public à l'heure actuelle alors même qu'après les faits pour lesquels il a été condamné en 2018, le requérant avait rebénéficié d'un titre de séjour du 31 mars 2021 au 1 septembre 2021.

Que le requérant ne présentait donc pas de menace pour l'ordre public en 2021, soit 4 ans après les faits, mais en représente une aujourd'hui, 7 ans après ceux-ci.

Que bien que le requérant ait adopté à l'époque un comportement répréhensible, et donc portant préjudice à l'ordre public, l'on ne peut considérer que c'est toujours le cas après avoir purgé sa peine, repris sa vie en main, n'avoir plus jamais eu de problèmes avec la justice et avoir récupéré un titre de séjour pendant une période de 6 mois après les faits.

Que la partie adverse se borne finalement à citer la condamnation dont le requérant a fait l'objet, en insistant sur les faits qui y ont menés.

Qu'elle n'opère en revanche aucune analyse actualisée de la situation du requérant et ne tient en aucun cas compte de sa réinsertion.

Que dans une décision similaire, la Juridiction de Céans a décidé que «

Toutefois, Je Conseil observe que les seuls éléments relatifs à la condamnation pénale susmentionnée, ressortent de deux documents établis par les services du Service public fédéral Justice, datés des 19 et 21 août 2014, retraçant la situation pénale de l'intéressé, sans que Je « caractère lucratif du comportement délinquant » du requérant y soit mentionné. JJ estime en outre, à l'instar de la partie requérante, que dans la mesure où la condamnation du requérant - certes à une peine d'un an d'emprisonnement -, a été assortie d'un sursis de cinq ans pour la moitié, la partie défenderesse ne pouvait raisonnablement et « légitimement » en déduire que le comportement du requérant était d'une gravité telle, justifiant la fixation d'une interdiction d'entrée d'une durée de huit ans. Partant, à défaut d'autre précision, le Conseil estime que la motivation de l'acte attaqué ne peut être considérée comme suffisante, dès lors qu'elle ne permet nullement de comprendre sur quels éléments la partie défenderesse s'est, dans le cas d'espèce, fondée pour considérer que Je

comportement personnel du requérant constituait, à la date de la prise de l'acte attaqué, « une menace grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale ».

» (CCE, arrêt n°153.983 du 6 octobre 2015).

Que dès lors, la partie adverse ne peut en conclure que le requérant représente une menace grave, réelle et actuelle pour l'ordre public.

Qu'il n'empêche que nous sommes aujourd'hui 7 ans après la commission des faits et que la situation est tout autre, faisant que cette menace pour l'ordre public doit faire l'objet d'une analyse actualisée tenant compte de la situation actuelle du requérant et des choses qu'il a mis en place, ce que la partie adverse ne fait nullement.

Que pourtant, la prise en compte de ces éléments est indispensable afin d'aborder cette question de menace à l'ordre public, qui justifie d'ailleurs majoritairement l'adoption de la décision litigieuse.

Que dès lors qu'elle ne tient pas compte de la situation au jour où la décision est prise, elle ne peut être considérée comme étant adéquatement motivée.

Que la partie adverse n'a d'ailleurs à aucun instant tenté d'obtenir de telles informations actualisées.

Qu'il n'empêche que les années passées en détention, qui ont été un véritable électrochoc pour le requérant, l'absence de tout problème avec l'injustice depuis lors ou encore sa réinsertion sociale et professionnelle sont des éléments permettant d'appréhender la menace à l'ordre public que le requérant représenterait aujourd'hui.

Que la partie adverse se devait donc de prendre l'ensemble de ces éléments en considération afin d'évaluer le caractère réel, grave mais surtout actuel de la menace contre l'ordre public, quod non en l'espèce.

Que la décision litigieuse n'est dès lors pas adéquatement motivée et viole partant les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 ainsi que l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980.

4) La violation de l'article 8 de la CEDH

• Les principes

(...)

• Le cas d'espèce

Attendu qu'il est manifeste que la partie adverse ne prend pas adéquatement en considération la vie privée et familiale du requérant.

Qu'en effet, elle se contente de souligner que, bien que le requérant ait fait part des membres de sa famille présents sur le territoire, la menace qu'il représente pour l'ordre public prévaut sur sa vie privée et familiale.

Que l'argumentation afférente à la menace contre l'ordre public a été analysée ci-dessus.

Que conformément aux éléments abordés, cette menace doit être largement nuancée et considérée comme n'étant plus actuelle.

Qu'elle ne peut par conséquent pas permettre de faire fi de la vie privée et familiale du requérant, pourtant incontestable.

Qu'il convient tout d'abord d'insister sur le fait que le requérant réside en Belgique de manière ininterrompue depuis début 2003, soit pratiquement 22 ans.

Que la partie adverse semble totalement minimiser la durée que le requérant a passé sur le territoire belge.

Que ce seul élément permet pourtant à lui seul d'attester de la vie privée et familiale du requérant.

Qu'en effet, il est incontestable qu'en 22 ans, le requérant a développé, au-delà d'une vie privée et familiale au sens strict, tout simplement sa vie sur le territoire belge.

Qu'il n'est plus retourné en Chine depuis son arrivée sur le territoire.

Que la question s'est même posée de savoir si le requérant était toujours reconnu par les autorités chinoises.

Que le requérant a donc longtemps songé à introduire une demande afin d'obtenir le statut d'apatride.

Qu'il y a lieu de rappeler que le requérant a bénéficié d'un titre de séjour durant 15 années successives après son arrivée, démontrant que cette vie privée et familiale s'est constituée de manière tout à fait saine, sans que la partie adverse puisse arguer qu'il s'agissait de relations que le requérant savait précaires.

Que la partie adverse ne conteste d'ailleurs pas l'existence de cette vie privée et familiale puisqu'elle écrit en termes de décision que : « betrokkene is reeds lang in België en heeft als gevolg van zijn lange verblijf banden ontwikkeld in België ».

« Qu'elle précise également elle-même que le requérant a déjà fait état qu'il disposait de membres de sa famille sur le territoire belge et notamment 4 cousins et un filleul bénéficiant d'un titre de séjour.

Qu'au-delà des membres de sa famille au sens strict, les 22 années passées sur le territoire lui ont permis de se créer un large réseau social, non seulement par les événements de la vie quotidienne mais également à travers son travail.

Qu'il vit aujourd'hui une vie comparable à tout citoyen belge.

Que la partie adverse argue qu'un retour dans le pays d'origine n'empêche pas que le requérant puisse rester en contact avec ses proches présents sur le territoire et que, de toutes manières, il a quand même un fils et des beaux-frères présents en Chine qui peuvent l'aider à se réinsérer rapidement au sein de la société chinoise.

Qu'un tel argument ne prend manifestement pas en considération les circonstances particulières du séjour du requérant en Belgique.

Que demander au requérant de retourner en Chine après 22 ans passées en dehors du territoire chinois, pays avec lequel il n'a plus aucune attache, constitue un traitement inhumain et dégradant.

Que plusieurs années après son arrivée sur le territoire belge, soit dans le courant de l'année 2009, l'épouse et le fils du requérant l'avaient rejoint en Belgique sur base d'un regroupement familial.

Que malheureusement, ces derniers retourneront en Chine après avoir vécu quelques années en Belgique et décéderont peu de temps après.

Que le requérant n'a par conséquent plus aucune attache avec son pays d'origine suite au décès de ses êtres les plus chers et a continué à se reconstruire en Belgique.

Qu'il est à l'heure actuellement parfaitement intégré sur le territoire. Que la notion de vie privée et familiale ne comprend pas uniquement les membres de la famille mais a une visée plus large.

Qu'en tout état de cause, la durée particulièrement longue de séjour du requérant sur le territoire, ainsi que sa vie privée et familiale qui en est la conséquence, présentent un caractère si exceptionnel qu'elle doit prévaloir sur la menace contre l'ordre public alléguée par la partie adverse.

Que cette menace doit d'ailleurs être grandement relativisée compte tenu des éléments invoqués dans la branche précédente.

Que la partie adverse se devait par conséquent de prendre en considération la vie privée et familiale du requérant, par ailleurs incontestable, ce qu'elle ne fait nullement.

Que partant, la décision litigieuse viole l'article 8 de la CEDH.

5) Les problèmes médicaux du requérant

Attendu que le requérant souffre de problèmes cardiaques qui ont justifiés l'introduction d'une demande de séjour sur pied de l'article 9ter en juillet dernier.

Que lors de son interpellation, le requérant a été informé qu'une décision d'irrecevabilité avait été adoptée le 31 octobre 2024.

Que cette décision ne lui a toutefois été notifiée que le 6 décembre 2024, soit lorsqu'il venait d'être placé en centre fermé.

Que son conseil n'a par conséquent pas encore eu la possibilité de prendre connaissance du contenu de cette décision et ainsi, d'introduire un recours à son encontre devant la Juridiction de Céans.

Qu'au-delà de la problématique du droit à un recours effectif se pose la question des problèmes médicaux en tant que tels dont souffre le requérant.

Qu'en effet, à la lecture de la décision litigieuse, la décision d'irrecevabilité en question aurait été adoptée sur pied de l'article 55/4 §2 de la loi du 15 décembre 1980, soit sur base, une nouvelle fois, du danger contre la société que le requérant représenterait.

Que cela pose donc question sur l'analyse qui a été faite de l'état de santé du requérant.

Que la partie adverse se contente alors, dans sa décision, de préciser que cette demande a été déclarée irrecevable et qu'un médecin du centre fermé analysera s'il existe des contre-indications au rapatriement du requérant.

Que cela démontre que la partie adverse ne prend nullement en considération la fragilité de l'état de santé du requérant, alors même que ces informations sont à sa disposition et figure dans le dossier administratif de ce dernier.

Qu'il paraît dès lors important de souligner l'ampleur de ces problèmes, manifestement non-pris en compte par la partie adverse.

Que le requérant souffre d'une maladie coronarienne avec lésions quadri-tronculaires.

Que cette maladie touche les artères ayant pour fonction d'alimenter le cœur en sang. Que cette pathologie cardiaque s'est progressivement développée au fil des mois, se manifestant par des douleurs thoraciques intermittentes.

Que lorsque le requérant a consulté son médecin, il lui a expliqué ressentir ces douleurs depuis un peu plus de 3 mois. mois.

Que ces douleurs évoluaient et devenaient de plus en plus prononcées au fil des mois. Que le médecin a donc été interpellé et a envoyé le requérant aux urgences pour suspicion de NSTEMI.

Que le 27 mai 2024, le requérant s'est donc rendu aux urgences du CHU Saint- Pierre et a pu passer un examen appelé « coronarographie ».

Que c'est d'ailleurs cet examen qui a permis de révéler que le requérant souffrait d'une maladie coronarienne.

Que cette découverte a justifié la mise en place, en semi-urgence, d'une revascularisation myocardique chirurgicale.

Que le requérant a par conséquent été hospitalisé dans le service des chirurgies cardiaques du 29 mai 2024 au 6 juin 2024.

Que durant cette hospitalisation, il a subi un triple pontage coronarien réalisé par le Dr. R. (...).

Qu'il a été admis à l'unité des soins intensifs à la suite de cette intervention chirurgicale et ce, du 30 mai au 3 juin.

Que le requérant a été autorisé à sortir de l'hôpital le 6 juin et a été transféré au site César de Paepe, faisant partie du CHU Saint-Pierre, afin de bénéficier d'une révalidation suite à l'intervention qu'il avait subie.

Que le médecin traitant du requérant, le Dr.C.V. (...), précise que cette maladie est potentiellement fatale et qu'elle nécessite un traitement à vie.

Qu'en définitive, le requérant souffre d'un syndrome coronarien aigu qui a dû faire l'objet d'une intervention chirurgicale en raison de l'urgence et de la gravité de cette maladie.

Que le requérant doit, malgré cette intervention, continuer à respecter son suivi cardiologique ainsi que son traitement médicamenteux.

Que la reviviscence des douleurs est tout à fait probable et nécessite l'intervention de spécialistes en urgence.

Qu'en tout état de cause, le requérant doit respecter scrupuleusement son traitement et son état de santé doit être surveillé par son médecin traitant ainsi que par des médecins spécialisés en cardiologie.

Que l'état d'angoisse dans lequel se trouve actuellement le requérant pourrait rapidement faire régresser davantage son état de santé, qu'il y a donc lieu de surveiller minutieusement.

Que la partie adverse ne prend manifestement aucun de ces éléments en considération et est assez floue quant à l'état de santé actuel du requérant et à sa prise en charge.

Qu'elle semble minimiser ces problèmes cardiaques qui peuvent pourtant être fatals pour le requérant en cas de voyage de longue durée et dans de telles conditions.

Que partant, la décision est manifestement illégale et ne peut être considérée comme tenant compte de l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 dès lors qu'elle ne tient nullement compte de son état de santé.

Que tenir compte de cet état de santé est bien plus que de souligner qu'une décision d'irrecevabilité a été prise à l'encontre de la demande 9ter introduite, décision contre laquelle le requérant était dans l'impossibilité d'introduire un recours jusqu'à présent, faute de notification dans les jours suivant l'adoption de la décision.

Que cet état de santé est grave et devait être minutieusement pris en compte par la partie adverse, quod non en l'espèce.

Qu'à l'heure actuelle, l'on a aucune garantie sur l'état de santé du requérant et sa capacité à voyager."

3.2. Artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen vermeldt waarop de verwerende partij steunt.

De Raad stelt vast dat de motieven van de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten, van de beslissing tot afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten en van de beslissing tot terugleiding naar de grens op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de wet van 29 juli 1991 voldaan (cf. RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Het afdoende karakter van de geboden motieven dient voorts te worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

3.3. De verzoekende partij betoogt dat de voornaamste reden voor de bestreden beslissing haar gedrag is die een bedreiging vormt voor de openbare orde, dat de verwerende partij zich hiervoor beroept op een veroordeling van juni 2018 waarbij haar een gevangenisstraf van vijf jaar werd opgelegd, dat deze beoordeling niet betwist wordt, dat er echter elementen zijn die er op wijzen dat zij geen bedreiging meer vormt, dat de verwerende partij de actuele situatie niet heeft geanalyseerd maar enkel heeft verwezen naar een veroordeling die betrekking heeft op feiten van zeven jaar geleden, dat zij na deze gebeurtenis meer dan tweeënhalf jaar vastzat tot 1 oktober 2019, dat zij sindsdien haar leven in België opnieuw opgebouwd heeft, ver van alle problemen, dat het merkwaardig is dat de verwerende partij stelt dat actueel een bedreiging voor de openbare orde bestaat, terwijl zij na de feiten een verblijfsvergunning verkreeg, dat zij dus in 2021 geen gevaar meer vormde voor de openbare orde, maar nu zeven jaar na de feiten dan weer wel, dat hoewel haar gedrag destijds laakbaar was niet kan geoordeeld worden dat zij nog steeds een gevaar voor de openbare orde is, nadat zij haar straf heeft uitgezeten, haar leven weer op de rails heeft gekregen, nooit meer

problemen heeft gehad met justitie en na de gebeurtenissen een verblijfsvergunning heeft gekregen voor zes maanden. Zij vervolgt dat uiteindelijk de verwerende partij zich beperkt tot het aanhalen van haar veroordeling en daarbij de nadruk legt op de feiten, dat zij geen geactualiseerde analyse van haar situatie verricht en op geen enkele wijze rekening houdt met haar re-integratie, waarbij zij wijst op en citeert uit een arrest van de Raad. Zij meent dat de verwerende partij dus niet kon concluderen dat zij een reële en actuele ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, dat er zeven jaar verstreken zijn sinds het plegen van de feiten en de situatie totaal anders is, zodat de bedreiging voor de openbare orde onderwerp moet zijn van een geactualiseerde analyse waarbij rekening moet gehouden worden met haar huidige situatie en de zaken die zij heeft verwezenlijkt, wat de verwerende partij niet doet, dat gezien geen rekening gehouden werd met de actuele situatie, de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd, dat de verwerende partij op geen enkel moment getracht heeft bijkomende informatie te verkrijgen, dat de jaren van detentie, die voor haar een ware schok zijn geweest, het feit dat zich sindsdien geen problemen met justitie hebben voorgedaan en haar sociale en professionele re-integratie factoren zijn op grond waarvan kan worden beoordeeld welke bedreiging zij thans voor de openbare orde zou vormen, dat de verwerende partij met al deze factoren rekening had moeten houden om te beoordelen of de bedreiging voor de openbare orde reëel, ernstig en vooral actueel was, *quod non in casu*.

Daargelaten de vraag of de verwerende partij *in casu* in alle redelijkheid kon stellen dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht kan worden de openbare orde te kunnen schaden en aldus toepassing te maken van artikel 7, eerste lid, 3° van, de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten ook verwijst naar artikel 7, eerste lid, 1°, 12° en 13° van de Vreemdelingenwet, en motiveert waarom deze bepalingen kunnen worden toegepast en dit als volgt: “1° *wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie. Betrokkene is enkel in het bezit van een Belgische C-kaart dewelke ingetrokken is op 01.09.2021. Deze beslissing werd hem ondertekend op 18.09.2021. (...) 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 15 jaar dat hem betekend werd op 18.09.2021. 13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf. Betrokkene verblijft sinds 2003 op het Belgisch grondgebied. Betrokkene verkreeg op 15.09.2004 tijdelijk verblijf als slachtoffer mensenhandel dewelke geregeld verlengd werd tot 2009. In 2009 werd betrokkene in het bezit gesteld van een A-kaart. Op 03.08.2009 diende betrokkene een aanvraag tot verblijfsmachtiging op basis van artikel 9bis in. Op 22.12.2014 keurde de verantwoordelijke dienst deze aanvraag goed, hetgeen betekend werd door betrokkene op 19.01.2015. Hij werd op 29.01.2015 hierdoor in het bezit gesteld van een B-kaart. Op 13.04.2016 werd hij in het bezit gesteld van een C-kaart. Betrokkene werd opgesloten in de gevangenis in Sint-Gillis op 25.01.2017 tot 01.10.2019. Hierdoor werd hij van ambtswege afgevoerd bij beslissing van 14.06.2018. Op 23.02.2021 mocht betrokkene heringeschreven worden in het bevolkingsregister en werd hij op 31.03.2021 opnieuw in het bezit gesteld van een C-kaart. Op 01.09.2021 werd er een einde gemaakt aan zijn verblijf wat gepaard ging met een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod van 15 jaar. Betrokkene tekende deze beslissing van intrekking van zijn verblijf op 18.09.2021. Op 18.10.2021 werd er een verzoekschrift tot nietigverklaring ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: RvV) tegen de beslissing van 01.09.2021. Op 17.03.2022 werd dit verzoekschrift verworpen door de RvV. Op 08.03.2022 werd de betrokkene gecontroleerd door de PZ Charleroi en kreeg hij op 09.03.2022 een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering hetgeen hem diezelfde dag betekend werd. Op 14.03.2022 diende hij een verzoekschrift tot nietigverklaring in bij de RvV tegen de beslissing van 09.03.2022. Dit verzoekschrift tot nietigverklaring werd verworpen door de RvV op 17.03.2022. Op 21.03.2022 werd nogmaals een verzoekschrift tot nietigverklaring tegen de beslissing dd. 09.03.2022 ingediend bij de RvV. De RvV heeft dit beroep verworpen op 26.05.2023. Op 17.08.2023 werd betrokkene de betrokkene gecontroleerd door DAC-Wegpolitie en kreeg hij diezelfde dag een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering hetgeen hem diezelfde dag betekend werd. Op 06.03.2024 diende betrokkene een aanvraag tot verblijfsmachtiging op basis van artikel 9 bis in. Er werd door de verantwoordelijke dienst op 09.04.2024 beslist dat betrokkene niet in aanmerking komt voor deze aanvraag. Betrokkene tekende deze beslissing op 17.04.2024. Hier tekende betrokkene een beroep in bij de RvV op 07.05.2024. Dit beroep heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar China wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de RvV te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaastigen. Op 24.07.2024 diende betrokkene een aanvraag verblijfsmachtiging omwille van medische redenen op basis van artikel 9 ter in. Op 31.10.2024 weigerde en sloot de verantwoordelijke dienst deze aanvraag wegens openbare orde artikel 55/4§2. Betrokkene tekende deze beslissing op 05.12.2024. Betrokkene deed op 19.09.2024 een aanvraag tot herinschrijving bij de gemeente in zijn vorige administratieve toestand. Deze herinschrijving werd geweigerd hetgeen door betrokkene betekend werd op 07.11.2024.”*

Voormelde motieven volstaan elk op zich reeds om de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te schragen, zodat de kritiek van de verzoekende partij betreffende het gevaar voor de openbare orde slechts een kritiek op een overtollig motief betreft en op zich geen afbreuk kan doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing.

Wat betreft de reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, wordt evenmin enkel verwezen naar artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet, doch ook naar artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet: het bestaan van een risico op onderduiken. De verzoekende partij toont geenszins aan dat de uitgebreide motieven van de bestreden beslissing betreffende het bestaan van een risico op onderduiken foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn. Deze motieven betreffende het risico op onderduiken volstaan op zich reeds om het niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek te staven, zodat ook hier dient vastgesteld te worden dat de kritiek van de verzoekende partij betreffende het gevaar voor de openbare orde slechts een kritiek op een overtollig motief betreft en op zich geen afbreuk kan doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing.

3.4. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.5. Vervolgens beroept de verzoekende partij zich op een schending van artikel 6 van het EVRM waarin het recht op een doeltreffende voorziening in rechte is neergelegd. Zij betoogt dat zij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet heeft ingediend, dat deze aanvraag onontvankelijk werd verklaard in april 2024 en dat zij hiertegen beroep heeft aangetekend, dat dit beroep nog hangende is. Zij vervolgt dat zij eveneens in juli 2024 een aanvraag op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet heeft ingediend, waarvoor de verwerende partij op 31 oktober 2024 een onontvankelijkheidsbeslissing heeft genomen op grond van artikel 55/4, §2 van de Vreemdelingenwet, dat deze beslissing haar pas werd betekend op 6 december 2024, dat zij hiertegen een beroep wenst in te stellen doch dat haar raadsman pas recent kennis heeft genomen van deze beslissing via de motieven van deze bestreden beslissing en dus nog niet de gelegenheid heeft gehad om het beroep op te stellen. De verzoekende partij meent dat zij haar procedure tot het einde moet kunnen volgen en ook moet kunnen weten wat haar lot zal zijn, dat zij in België moet kunnen blijven om alle nuttige informatie aan haar raadsman mee te delen, om aanwezig te zijn bij eventuele hoorzittingen en om de beslissing te krijgen. Zij meent dat zij zich bovendien in een bijzondere situatie bevindt, wat zij verder in het verzoekschrift wenst te bespreken, wat een terugkeer naar China in afwachting van de te wijzen arresten veel ingewikkelder zal maken. Volgens de verzoekende partij zou zij een verblijfsvergunning kunnen krijgen op grond van de voormelde aanvragen indien de Raad de genomen beslissing zou vernietigen, dat deze procedures dus nog steeds zin hebben en haar hoop op regularisatie voeden. Ter terechtzitting betoogt de advocaat van de verzoekende partij dat een "9*ter* procedure" hangende is voor de Raad.

De Raad wijst er vooreerst op dat de beslissing van 31 oktober 2024 inzake de aanvraag van de verzoekende partij om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet blijkens de stukken van het administratief dossier aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht op 5 december 2024.

De Raad wijst er op dat het vaste rechtspraak is van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) dat geschillen betreffende de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied niet onder de toepassing van artikel 6 van het EVRM vallen, zoals het Hof in het principearrest Maaouia t. Frankrijk van 5 oktober 2000 ondubbelzinnig in Grote Kamer heeft gesteld. Het EHRM heeft zijn rechtspraak nadien meermaals bevestigd, onder meer in het arrest Mamatkulov en Askarov t. Turkije van 4 februari 2005 of de zaak Hussain t. Roemenië van 14 februari 2008 (EHRM (GK) 5 oktober 2000, Maaouia/Frankrijk, §40; EHRM (GK) 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije; EHRM 14 februari 2008, Hussain/Roemenië, §98;). Volledigheidshalve kan erop worden gewezen dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 hetzelfde standpunt inneemt (overweging B. 24.1) (zie ook: GwH 2 april 2009, nr. 67/2009, overweging B.3.2.; GwH 4 maart 2009, nr. 36/2009, overweging B. 3.5.) en dat de vaste rechtspraak van de Raad van State in dezelfde zin is gevestigd (RvS 2 april 2002, nr. 105.351; RvS 9 oktober 2002; nrs. 111.202 en 111.203; RvS 21 september 2009, nr. 196.233).

Bovendien zijn de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing op tuchtzaken, doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (cf. RvS 3 november 2003, nr. 124.957), zodat de verzoekende partij de schending ervan niet dienstig kan invoeren.

Waar de verzoekende partij meent dat er geen sprake is van een doeltreffende voorziening in rechte daar zij tegen de beslissing inzake haar 9*bis*-aanvraag een beroep heeft ingesteld dat nog hangende is en zij tegen

de beslissing inzake haar 9ter-aanvraag nog een beroep wenst in te stellen en intussen heeft ingesteld hetwelk eveneens nog hangende is, toont zij niet aan waarom, omwille van het nemen van de bestreden beslissing, zij niet langer over een daadwerkelijk rechtsmiddel zou beschikken. Zij toont niet aan dat zij haar procedures in het kader van de beroepen tegen de beslissingen genomen naar aanleiding van haar 9bis-aanvraag en haar 9ter-aanvraag niet zal kunnen verderzetten.

Waar zij in dit kader voorhoudt dat zij in België moet kunnen blijven om alle nuttige informatie aan haar raadsman mee te delen, ziet de Raad niet in, en verduidelijkt de verzoekende partij niet, waarom zij niet in de mogelijkheid zou zijn om vanuit het herkomstland alle nuttige informatie mee te delen aan haar raadsman. Hetzelfde kan gesteld worden voor haar betoog dat zij in België moet kunnen blijven om haar beslissing te krijgen. Immers ziet de Raad niet in, en verduidelijkt de verzoekende partij opnieuw niet, waarom zij, eventueel door middel van haar raadsman, de arresten inzake haar beroepen niet zou kunnen ontvangen in het herkomstland.

Betreffende de stelling dat zij in België moet kunnen blijven om aanwezig te zijn bij eventuele hoorzittingen, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij wordt vertegenwoordigd door een advocaat zodat haar rechten op verdediging door deze advocaat kunnen uitgeoefend worden. Verder is de procedure voor de Raad hoofdzakelijk schriftelijk zodat de verzoekende partij evenmin aantoonst dat haar persoonlijke verschijning noodzakelijk is. De verzoekende partij toont niet *in concreto* aan dat voor het voeren van haar verdediging haar persoonlijke verschijning wettelijk vereist is en dat zij haar verdediging niet kan laten waarnemen door een raadsman.

De verzoekende partij betoogt nog dat zij zich bovendien in een bijzondere situatie bevindt, wat zij verder in het verzoekschrift wenst te bespreken, wat een terugkeer naar China in afwachting van de te wijzen arresten veel ingewikkelder zal maken, doch verduidelijkt niet op welke uiteenzetting in het verzoekschrift zij doelt. Bovendien blijkt uit wat volgt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat er elementen zijn die zich verzetten tegen een terugkeer naar China.

Het feit dat zij een verblijfsvergunning zou kunnen krijgen op grond van de voormelde aanvragen indien de Raad de genomen beslissingen zou vernietigen, dat deze procedures dus nog steeds zin hebben en haar hoop op regularisatie voeden, doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk.

Ter volledigheid wijst de Raad er nog op dat de procedure voor de Raad in een annulatieberoep geen “automatische” schorsende werking heeft. De procedure bij de Raad heeft geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling die onregelmatig in België verblijft, een verwijderingsmaatregel wordt genomen. Het indienen van het beroep tot nietigverklaring bij de Raad schort in beginsel evenmin de uitvoerbaarheid van het bevel om het grondgebied te verlaten op of verhindert niet dat na het indienen van een beroep nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven. De wetgever heeft niet voorzien in een opschortende werking van een beroep tot nietigverklaring gericht tegen beslissing genomen naar aanleiding van aanvragen op grond van artikel 9bis en op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Het indienen van een dergelijk beroep of de mogelijkheid daartoe staat niet in de weg dat een verwijderingsbeslissing wordt genomen en de rechtsgrond noch de feitelijke grond van een dergelijke beslissing wordt door het inleiden van de bedoelde beroepsprocedure aangetast. De verzoekende partij kan bovendien, het weze herhaald, in voormelde procedures haar belangen laten waarnemen door haar raadsman.

Eveneens wijst de Raad er nog op dat een overheidsbeslissing wordt vermoed wettig te zijn op grond van het beginsel van “*le privilège du préalable*”. De enkele overtuiging van de verzoekende partij dat de akte onwettig is stelt haar niet vrij van de verplichting om zich hieraan te onderwerpen.

De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat zij haar recht op een eerlijk proces niet naar behoren zal kunnen uitoefenen.

De Raad wijst er tot slot en ter volledigheid nog op, betreffende het niet kunnen instellen van een beroep tegen de beslissing inzake de 9ter-aanvraag vooraleer haar de bestreden beslissing werd betekend, dat de verzoekende partij met de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid toegang heeft gehad tot een daadwerkelijk rechtsmiddel. Aangezien de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel, wordt slechts tot een gedwongen tenuitvoerlegging van deze maatregel overgegaan na het verstrijken van de beroepstermijn, voorzien in artikel 39/57, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet. Indien een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingeleid binnen deze termijn, dan is deze vordering bovendien van rechtswege schorsend tot op het moment dat de Raad er zich over heeft uitgesproken (artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet). De Raad is gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van een verdedigbare grief aangaande een mogelijke schending van één van de rechten of vrijheden bepaald in het EVRM. De Raad houdt hierbij rekening met alle bewijsstukken en

gaat derhalve over tot een *ex nunc* onderzoek waarbij nagegaan wordt of de aangevoerde grief inzake EVRM *prima facie* ernstig voorkomt. Het Grondwettelijk Hof oordeelde reeds eerder in het kader van een vordering bij de Raad tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid er een daadwerkelijke rechtsbescherming voorhanden is (GwH 17 september 2015, nr. 111/2015; GwH 27 januari 2016, nr. 13/2016). De verzoekende partij heeft, daar zij op 5 december 2024 een verwijderingsmaatregel betekend werd waarvan de tenuitvoerlegging onmiddellijk imminent was, wel degelijk op 9 december 2024 gebruik gemaakt van de mogelijkheid tot het indienen van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en heeft als dusdanig toegang gekregen tot een effectief rechtsmiddel.

Een schending van artikel 6 van het EVRM blijkt niet.

3.6. De verzoekende partij betoogt dat zij lijdt aan hartproblemen die de indiening van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet rechtvaardigden, dat zij bij haar aanhouding werd meegedeeld dat er een onontvankelijkheidsbeslissing werd genomen op 31 oktober 2024, dat deze haar pas op 6 december 2024 meegedeeld werd, dat haar raadsman nog niet de gelegenheid heeft gehad om kennis te nemen van de inhoud ervan en een beroep in te stellen, dat er afgezien van de kwestie van het recht op een doeltreffende voorziening in rechte, er de kwestie is van de medische problematiek waaraan zij lijdt, dat er een onontvankelijkheidsbeslissing werd genomen op grond van artikel 55/4, §2 van de Vreemdelingenwet, dat dit vragen doet rijzen over de analyse die van haar gezondheidstoestand is gemaakt, dat de verwerende partij in haar besluit enkel stelt dat het verzoek niet ontvankelijk is en dat een arts in het gesloten centrum zal onderzoeken of er contra-indicaties zijn voor haar repatriëring, dat hieruit blijkt dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met haar fragiele gezondheidstoestand, hoewel zij over deze informatie die in het administratief dossier is opgenomen, beschikte. De verzoekende partij meent dat het belangrijk is om de omvang van de problemen te benadrukken waarmee de verwerende partij duidelijk geen rekening heeft gehouden. Zij verduidelijkt dat zij lijdt aan een hartziekte met quadritronculaire laesies, waarbij zij een toelichting geeft bij deze ziekte alsook het verloop van de ziekte schetst, waarbij zij melding maakt van het ondergaan van hartchirurgie (drievoudige coronaire bypassoperatie) waarbij zij van 29 mei tot 6 juni 2024 opgenomen is geweest in het ziekenhuis, waarvan de eerste dagen op de afdeling intensive care en waarbij zij na ontslag op 6 juni 2024 revalidatie heeft ondergaan, dat de behandelde arts dr. C. verklaarde dat de ziekte potentieel dodelijk was en levenslange behandeling vereiste, dat zij aldus lijdt aan een acuut coronair syndroom waarvoor een operatie nodig was vanwege de urgentie en ernst van de ziekte, dat zij zich moet blijven houden aan cardiologische follow-up en medicatie, dat een terugkeer van pijn zeer waarschijnlijk is en een dringende tussenkomst van een specialist vereist, dat zij zich in elk geval nauwgezet aan haar behandeling moet houden en dat haar gezondheidstoestand door haar huisarts en door in cardiologie gespecialiseerde artsen moet worden gecontroleerd. Zij wijst erop dat de angst waarin zij zich thans bevindt, snel kan leiden tot een verdere verslechtering van haar toestand, die derhalve nauwlettend in het oog moet gehouden worden, dat de verwerende partij duidelijk met geen van deze elementen rekening heeft gehouden en nogal vaag is over haar huidige gezondheidstoestand en behandeling, dat zij deze hartproblemen lijkt te bagatelliseren, die nochtans fataal zouden kunnen zijn in geval van een lange reis en in dergelijke omstandigheden. De verzoekende partij meent dan ook dat de bestreden beslissing onwettig is daar deze zoals vereist door artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet haar gezondheidstoestand op geen enkele wijze in rekening neemt. Zij meent dat rekening houden met haar gezondheidstoestand veel meer inhoudt dan erop te wijzen dat een onontvankelijkheidsbeslissing werd genomen inzake de 9ter-aanvraag, een beslissing waartegen zij tot op heden geen beroep heeft kunnen instellen. Zij besluit dat haar gezondheidstoestand ernstig is en door de verwerende partij zorgvuldig in aanmerking had moeten genomen worden, wat niet het geval is en meent dat er op dit ogenblik geen enkele garantie is voor haar gezondheidstoestand of haar mogelijkheid om te reizen. Ter terechtzitting betoogt de advocaat van de verzoekende partij dat een “9ter procedure” hangende is voor de Raad.

Betreffende het betoog over een doeltreffende voorziening in rechte - dat zij lijdt aan hartproblemen die de indiening van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet rechtvaardigden, dat zij bij haar ondervraging werd meegedeeld dat er een onontvankelijkheidsbeslissing werd genomen op 31 oktober 2024, dat deze haar pas op 6 december 2024 meegedeeld werd, dat haar raadsman nog niet de gelegenheid heeft gehad om kennis te nemen van de inhoud ervan en een beroep in te stellen - en haar betoog dat een onontvankelijkheidsbeslissing werd genomen inzake de 9ter-aanvraag, een beslissing waartegen zij voor het indienen van onderhavig beroep nog geen beroep heeft kunnen instellen, verwijst de Raad naar wat hieromtrent werd uiteengezet in punt 3.5.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Zoals de verzoekende partij ook voorhoudt en zoals blijkt uit de bestreden beslissing en uit het administratief dossier, werd haar aanvraag op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet afgewezen op grond van artikel 55/4, §2 van de Vreemdelingenwet omwille van het feit dat zij de openbare orde heeft geschonden. Uit voormelde beslissing die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt niet dat hierin ingegaan werd op de gezondheidstoestand van de verzoekende partij en de door haar in het kader van haar aanvraag voorgelegde stukken.

Echter kan, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, niet vastgesteld worden dat de verwerende partij in de *in casu* bestreden beslissing evenmin rekening heeft gehouden met haar gezondheidstoestand, noch kan worden vastgesteld dat de verwerende partij in de bestreden beslissing enkel stelt dat de 9ter-aanvraag niet ontvankelijk is en dat een arts in het gesloten centrum zal onderzoeken of er contra-indicaties zijn voor haar repatriëring. De verzoekende partij lijkt met haar betoog volledig voorbij te gaan aan de motieven in de bestreden beslissing waar gesteld wordt *“Op basis van medische documenten die betrokkene op 31.07.2024 aangeleverd heeft betreffende zijn medische situatie, werd een advies gevraagd aan een arts van de Dienst Vreemdelingenzaken. In het antwoord van de arts-adviseur dd. 03.12.2024 attesteert hij dat er op basis van de hem op 31.07.2024 voorgelegde medische informatie geen tegenaanwijzing is om te reizen, en dat de (noodzakelijke) medische behandeling beschikbaar en toegankelijk is in China.”* Deze motieven vinden steun in het administratief dossier. Hierin zijn zowel het advies van de arts-adviseur van 3 december 2024 als de stavingstukken voor het beschikbaarheidsonderzoek opgenomen. Daarnaast wordt er in de bestreden beslissing, zoals de verzoekende partij ook aangeeft, op gewezen dat zij in het gesloten centrum nogmaals zal worden onderzocht door een arts om te controleren of er geen tegenindicaties zijn voor haar repatriëring, alsook wordt gemotiveerd: *“Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.”*

Uit het medisch advies van de arts-adviseur blijkt dat hij tot zijn conclusie – zoals verwoord in de bestreden beslissing – is gekomen op grond van de door de verzoekende partij bij haar 9ter-aanvraag van juli 2024 gevoegde stukken, meer bepaald medische attesten van 6 juni 2024 van dr. B. en van 9 juli 2024 van dr. C. waaruit blijkt dat de verzoekende partij lijdt aan een hartziekte waarvoor zij een drievoudige coronaire bypassoperatie heeft ondergaan op 30 mei 2024 en dat zij een behandeling behoeft. Betreffende de medicamenteuze behandeling bevestigt de arts-adviseur dat de medische behandeling, behalve een slaapmedicijn, noodzakelijk is en dat cardiologische opvolging aangewezen is. De medische attesten van 6 juni 2024 en 9 juli 2024 bevinden zich in het administratief dossier.

Gelet op wat voorafgaat kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met haar fragiele gezondheidstoestand en de omvang ervan. Door louter te betogen dat zij lijdt aan een hartziekte met quadritronculaire laesies, waarbij zij een toelichting geeft bij deze ziekte alsook het verloop van de ziekte schetst, toont de verzoekende partij niet aan dat er elementen zijn betreffende haar gezondheidstoestand waarmee de verwerende partij nog geen rekening heeft gehouden in haar beoordeling. Zoals uitdrukkelijk gemotiveerd wordt in de bestreden beslissing, heeft de verwerende partij op grond van de medische documenten die de verzoekende partij op 31 juli 2024 heeft aangeleverd betreffende haar medische situatie, een advies gevraagd aan de arts-adviseur en heeft de arts-adviseur op 3 december 2024 geattesteerd dat er op grond van deze informatie geen tegenaanwijzingen zijn om te reizen en dat de (noodzakelijke) medische behandeling beschikbaar en toegankelijk is in China. Zowel de diagnose, als het ondergaan van een drievoudige coronaire bypassoperatie in mei 2024 als de noodzakelijke opvolging en medische behandeling bleek uit de door de verzoekende partij bij haar 9ter-aanvraag voorgelegde stukken. Uit het medisch advies van 3 december 2024 blijkt voorts dat met deze elementen rekening werd gehouden. Door louter te wijzen op haar medische toestand en noodzakelijke behandeling en opvolging zoals deze reeds bleken uit de attesten die voorlagen bij de arts-adviseur, en welke deze beoordeeld heeft, en enkele van de vaststellingen die haar behandelende artsen hebben gemaakt – zoals genoteerd in de medische attesten – te herhalen alsook te benadrukken dat zij zich nauwgezet aan haar behandeling moet houden, toont de verzoekende partij niet aan dat het oordeel van de arts-adviseur foutief of kennelijk onredelijk is en toont zij bijgevolg ook niet aan dat de verwerende partij ten onrechte heeft gemotiveerd, betreffende de gezondheidstoestand van de verzoekende partij, dat *“de arts-adviseur dd. 03.12.2024 attesteert (...) dat er op basis van de hem op 31.07.2024 voorgelegde medische informatie geen tegenaanwijzing is om te reizen, en dat de (noodzakelijke) medische behandeling beschikbaar en toegankelijk is in China”*.

De verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift geen recentere medische attesten dan degene die voorlagen bij de arts-adviseur en maakt bovendien ook geen gewag van andere of bijkomende medische

problemen ter gelegenheid van haar verzoekschrift, minstens maakt zij deze niet aannemelijk. Zij beperkt zich immers tot de loutere bewering dat de angst waarin zij zich thans bevindt, snel kan leiden tot een verdere verslechtering van haar toestand, die derhalve nauwlettend in het oog moet gehouden worden.

Waar zij nog overgaat tot de loutere bewering in haar verzoekschrift dat een terugkeer van pijn zeer waarschijnlijk is en een dringende tussenkomst van een specialist vereist, wijst de Raad er ter volledigheid op dat uit de stukken van het administratief dossier (Medical Country of Origin Information) blijkt dat behandeling en opvolging door een cardioloog beschikbaar zijn in China, alsook hartchirurgie.

Voorts wordt ook de bewering van de verzoekende partij dat haar hartproblemen fataal zouden kunnen zijn in geval van een lange reis en in dergelijke omstandigheden, niet ondersteund door de stukken van het administratief dossier. Immers stelt de arts-adviseur dat de verzoekende partij een chirurgische ingreep heeft ondergaan op 30 mei 2024 en dat zes maanden later, en behoudens recente elementen die nog niet gevoegd zouden zijn aan het dossier, de pathologie verplaatsingen, meer bepaald per vliegtuig, niet verhindert als de verzoekende partij haar medische behandeling volgt. De verzoekende partij verduidelijkt niet waaruit zou dienen te blijken dat een lange reis wel degelijk tegenaangewezen zou zijn omwille van haar hartproblemen.

Gelet op voormelde vaststellingen maakt de verzoekende partij dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij duidelijk met geen van deze elementen rekening heeft gehouden en nogal vaag is over haar huidige gezondheidstoestand en behandeling, dat zij deze hartproblemen lijkt te bagatelliseren.

Nu de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij op geen enkele wijze rekening heeft gehouden met haar gezondheidstoestand, maakt zij in deze zin geen schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Door louter te poneren dat er op dit ogenblik geen enkele garantie is voor haar gezondheidstoestand of haar mogelijkheid om te reizen, toont zij dit, mede gelet op wat voorafgaat, geenszins aan.

Gelet op wat voorafgaat maakt de verzoekende partij met haar betoog ook een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk.

3.7. De verzoekende partij betoogt voorts dat het duidelijk is dat de verwerende partij onvoldoende rekening houdt met haar privé- en gezinsleven, dat de verwerende partij er immers enkel op wijst, hoewel zij melding heeft gemaakt van in België aanwezige gezinsleden, dat de bedreiging die zij vormt voor de openbare orde voorrang heeft op haar gezins- en privéleven, waarbij zij wijst op haar argumenten eerder uiteengezet en meent dat de bedreiging niet meer als actueel kan worden beschouwd en dus niet kan worden gebruikt om het privé- en gezinsleven te miskennen, hetgeen volgens haar onbetwistbaar is. Zij wijst erop dat zij sinds begin 2003, dus bijna 22 jaar, onafgebroken in België woont, dat de verwerende partij de duur van haar verblijf op het Belgische grondgebied volledig lijkt te minimaliseren, dat echter dit element op zich reeds volstaat om haar privé- en gezinsleven aan te tonen, dat het in feite onbetwistbaar is dat zij in 22 jaar, behoudens een privé- en gezinsleven in strikte zin, haar leven op het Belgische grondgebied heeft ontwikkeld, dat zij sinds haar aankomst niet naar China is teruggekeerd. Zij stelt zich de vraag of zij nog erkend werd door de Chinese autoriteiten en zij heeft overwogen om de status van staatloze aan te vragen. Zij vervolgt dat zij na haar aankomst gedurende 15 opeenvolgende jaren een verblijfsvergunning heeft gekregen waaruit blijkt dat dit privé- en gezinsleven op volkomen gezonde wijze tot stand is gekomen, zonder dat de verwerende partij heeft kunnen aanvoeren dat het ging om relaties waarvan zij wist dat ze precair waren, dat bovendien de verwerende partij het bestaan van dit gezins- en privéleven niet heeft betwist, aangezien in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd *“betrokkene is reeds lang in België en heeft als gevolg van zijn lange verblijfsbanden ontwikkeld in België”*. De verzoekende partij vervolgt dat zij ook verklaard heeft dat zij familieleden heeft in België waaronder 4 neven en een petekind met een verblijfsvergunning, dat zij in de 22 jaar die zij in België heeft doorgebracht een breed sociaal netwerk heeft kunnen opbouwen, niet alleen door alledaagse gebeurtenissen maar ook door haar werk, dat zij nu een leven leidt dat vergelijkbaar is met dat van elke Belgische burger, dat de verwerende partij aanvoert dat een terugkeer naar het herkomstland niet belet dat zij in contact kan blijven met haar verwanten in België en dat zij in ieder geval een zoon en schoonbroers in China heeft die haar kunnen helpen om snel te re-integreren in de Chinese samenleving. De verzoekende partij meent dat een dergelijk argument geen rekening houdt met de bijzondere omstandigheden van haar verblijf, dat van haar verwachten dat zij terugkeert naar China na 22 jaar buiten het Chinese grondgebied te hebben doorgebracht, een land waarmee zij geen enkele band meer heeft, een onmenselijke en vernederende behandeling vormt. Zij wijst erop dat haar echtgenote en zoon enkele jaren na haar aankomst in België zich bij haar hebben gevoegd op grond van gezinshereniging, dat zij helaas na enkele jaren alhier te hebben gewoond naar China zijn teruggekeerd en kort daarna zijn overleden, dat zij als gevolg hiervan, na hun overlijden, geen banden meer heeft met haar land van herkomst en zij hier haar leven verder heeft opgebouwd, dat zij nu perfect geïntegreerd is in België, dat het begrip privé- en gezinsleven niet alleen de gezinsleden omvat maar ook een ruimere draagwijdte heeft, dat in elk geval de

bijzonder lange duur van haar verblijf en het daaruit voortvloeiende gezins- en privéleven van zo uitzonderlijke aard is dat zij voorrang moeten hebben op de voor de verwerende partij aangevoerde bedreiging van de openbare orde, dat deze bedreiging bovendien sterk moet gerelativeerd worden in het licht van wat reeds uiteengezet werd, dat de verwerende partij dus rekening had moeten houden met haar privé- en gezinsleven hetgeen zij niet gedaan heeft.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

- 1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25).

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Verder wijst de Raad erop dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, een feitenkwestie is.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet waarvan de verzoekende partij tevens de schending aanvoert, luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals onder meer artikel 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan slechts worden afgeleid dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening dient te houden met welbepaalde fundamentele rechten, met name het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Betreffende haar gezinsleven in België wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd:

“Betrokkene verklaart familie in België te hebben: in het administratief verslag verklaart hij 4 neven te hebben, zonder verdere verduidelijking. Er werd geen enkele aanvraag tot gezinshereniging ingediend bij de bevoegde overheid. Uit het administratief dossier blijkt wel dat betrokkene een volwassen petekind in België heeft die recht op verblijf heeft. Betrokkene toont niet aan dat hij afhankelijk is van zijn petekind.”

Door meermaals gewag te maken van een gezinsleven op het Belgische grondgebied en enkel te betogen dat zij verklaard heeft dat zij familieleden heeft in België waaronder 4 neven en een petekind met een verblijfsvergunning, elementen waarmee de verwerende partij aldus rekening heeft gehouden in de bestreden beslissing, weerlegt noch ontkracht de verzoekende partij voormelde pertinente motieven. Deze motieven zijn ook conform de rechtspraak betreffende artikel 8 van het EVRM.

Immers waar de gezinsband tussen echtgenoten, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM Onur v. het Verenigd Koninkrijk, 2009; EHRM, Slivenko v. Letland, 2003; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten. De rechtspraak van het EHRM stelt duidelijk dat andere familierelaties bijkomende elementen van afhankelijkheid vereisen die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, § 33; EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, § 34).

De verzoekende partij die enkel gewag maakt van de aanwezigheid van 4 neven en een petekind met een verblijfsvergunning op het Belgische grondgebied, zonder enige toelichting hieromtrent, maakt geenszins aannemelijk dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen haar en haar op het Belgische grondgebied aanwezige familieleden. Het bestaan van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Nu het bestaan van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven in België in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt, diende en dient niet te worden overgegaan tot een belangenafweging.

Betreffende het privéleven in België wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd wat volgt:

“Betrokkene is reeds lang in België en heeft als gevolg van zijn lange verblijf banden ontwikkeld in België. Desondanks blijkt niet dat deze banden van een dergelijke uitzonderlijke aard zouden zijn dat ze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat betrokkene door zijn persoonlijk gedrag vertegenwoordigt voor de openbare orde. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt van het plegen van strafbare feiten. (...) Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM. Bovendien kan zijn petekind in zijn land van herkomst hem bezoeken, of in een andere Staat waartoe zijn allen toegang hebben. Betrokkene kan verder met zijn petekind en neven contact blijven hebben via de moderne communicatiemiddelen.

De betrokkene is een volwassen persoon, van wie mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst. Nergens uit zijn dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Uit het administratief dossier blijkt dat zijn schoonbroers en zoon in China wonen. Zijn familie kan hem desgevallend ondersteunen bij zijn re-integratie in zijn land van herkomst. Ook voor wat betreft zijn netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen toont betrokkene onvoldoende aan dat zijn belangen van die orde zouden zijn dat een terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen.”

Waar de verzoekende partij wijst op het feit dat zij na haar aankomst gedurende 15 opeenvolgende jaren een verblijfsvergunning heeft gekregen en betoogt dat hieruit blijkt dat het privé- en gezinsleven op volkomen gezonde wijze tot stand is gekomen, zonder dat de verwerende partij heeft kunnen aanvoeren dat het ging om relaties waarvan zij wist dat ze precair waren, lijkt zij er op te wijzen dat het *in casu* om een weigering van voortgezet verblijf gaat. De Raad wijst er dan ook op dat bij het beëindigen van haar verblijf bij beslissing van 1 september 2021, die zich in het administratief dossier bevindt, wat in wezen de weigering van het voortgezet verblijf betreft, uitgebreid het in België gevormde privéleven werd beoordeeld in het licht van artikel 8 van het EVRM en dit als volgt:

“Dans le cadre de ce questionnaire, vous avez fait valoir des éléments qui pourraient relever de l'article 8 de la Convention Européenne de sauvegarde des Droits de l'Homme et des libertés fondamentales (ci-après : CEDH). Il convient tout d'abord d'examiner si les éléments que vous mentionnez relèvent de la vie familiale au sens de cette disposition.

Premièrement il apparaît, comme vous l'avez mentionné, que vous épouse et votre fils ne résident plus en Belgique. Leur demande d'autorisation de séjour en application de l'article 9bis de la loi du 15.12.1980 a été déclarée irrecevable le 22.12.2015, et consécutivement, ils ont fait l'objet d'un ordre de quitter le territoire. Ils ont été radié du registre des étrangers de leur commune de résidence le 25.02.2016. Tout indique qu'ils se trouvent en effet en Chine, ou à tout le moins en dehors du territoire belge. Par conséquent, il ne peut exister de violation de l'article 8 de la CEDH en ce qui concerne vos relations avec ceux-ci.

(...)

Vous mentionnez avoir une filleule en Belgique. Selon une jurisprudence constante de la Cour européenne des droits de l'homme (ci-après Cour EDH), si la vie familiale entre conjoints et entre parents et enfants mineurs est présumée, il n'en est pas de même de la vie familiale entre adultes. En effet, celle-ci ne relève de l'article 8 de la CEDH qu'en présence de liens de dépendance, autres que des liens affectifs normaux (Cour EDH, Mokrani c. France, arrêt du 15/07/2003). Votre filleule est majeure (elle est née le 09.11.1988). Aucun élément dans votre dossier administratif (en ce compris, en particulier, le document droit d'être entendu que vous avez complété) ne fait apparaître quelque élément supplémentaire de dépendance entre vous. Vous n'apportez aucun élément de nature à démontrer vos relations avec votre filleule. Le seul document pertinent la mentionnant dans votre dossier administratif est une lettre de son compagnon, B.F.A., écrite dans le cadre de votre demande d'autorisation de séjour sur pied de l'article 9 bis de la loi du 15.12.1980, datée du 04.10.2009. Son auteur indique que vous êtes le parrain de W.Y.J. (...). À l'époque de l'écrit, cela faisait « à peu près six ans » que B.F.A. (...) vous connaissait. Il déclarait alors que vos « rapport se porte toujours aussi bien » (sic). Ce seul élément est loin de démontrer la présence de liens de dépendance, autre que des liens affectifs normaux, entre votre filleule et vous. De plus, il ressort des informations à disposition de l'Office des Étrangers que ni votre filleule ni son compagnon ne sont venus vous rendre visite lorsque vous étiez en prison, et que vous n'avez passé aucun de vos congés pénitentiaires et permissions de sortie chez W.Y.J. (...). Dès lors, il apparaît que cette relation ne relève pas de la vie familiale au sens de l'article 8 CEDH. Toutefois, celle-ci sera examinée dans le cadre de votre vie privée.

À ce stade, il doit être rappelé que le droit au respect de la vie familiale garanti par l'article 8 de la CEDH n'est pas absolu. Cette disposition prévoit « qu'il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sécurité publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui ».

Il convient également de rappeler que la Cour Européenne des Droits de l'Homme (ci-après Cour EDH) reconnaît que les États ont le droit de contrôler l'entrée sur leur territoire, en ce compris celui d'expulser un étranger délinquant qui y réside légalement (Cour EDH, Udeh c. Suisse, n°12020/09, arrêt du 16 avril 2013, §44). Dès lors qu'il s'agit de mettre fin à un séjour acquis, il y a ingérence dans la vie privée et familiale telle que protégée par l'article 8 de la CEDH. Il est nécessaire de démontrer qu'elle est proportionnée au but poursuivi. En l'occurrence, comme cela sera démontré ci-après, l'objectif de l'État belge est de préserver la défense de l'ordre et de prévenir des infractions pénales. L'article 23§2 de la loi du 15.12.1980 prévoit expressément qu'il doit être tenu compte de la durée du séjour, de l'âge, de l'état de santé, de la situation familiale et économique, de l'intégration sociale et culturelle sur le territoire ainsi que de l'intensité des liens avec le pays d'origine de l'intéressé. Afin de procéder à un examen complet de proportionnalité, il sera également tenu compte des critères dégagés par la Cour EDH dans les affaires Bouloufi c. Suisse (n°54273/00) et Üner c. Pays-Bas (GC), (n°46410/99).

Vous avez aujourd'hui cinquante-et-un ans et êtes arrivé en Belgique en 2003, soit à l'âge de trente-trois ans. Vous n'avez donc pas passé la majorité de votre existence en Belgique. Seulement quatre années après votre arrivée (2007), vous avez débuté un parcours criminel à grande échelle, qui a perduré pendant dix ans (2017). Au-delà de la longue période infractionnelle, la nature des infractions commises et la peine qui vous a été infligée sont des indices de la gravité de ces infractions (cf. supra et infra). De ce fait, il peut être constaté une rupture profonde avec votre société d'accueil, malgré « la longueur de [votre] séjour » invoqué par votre assistance sociale dans son e-mail du 07.05.2021.

Vous avez éclopé, en première instance (jugement daté du 12.01.2018), d'une peine moins lourde que celle prononcée par la Cour d'appel de Bruxelles. Pour déterminer la peine à vous infliger, ladite cour renvoie à plusieurs reprises aux motifs exposés par le premier juge. Celui-ci a considéré la gravité des faits commis et votre qualité de figure de proue de l'organisation criminelle (< 156. (...) De rechtbank tilt bijzonder zwaar aan deze feiten. Beklaagde is de leidende figuur van een bende die door middel van voornamelijk mensensmokkel en afpersing een ernstige inbreuk maakt op de openbare orde. Beklaagde pleegt bovendien nog diverse andere ernstige misdrijven. Beklaagde dient tot het besef te worden gebracht dat mensensmokkel totaal onaanvaardbaar is en dat hij op geen enkele wijze zijn medewerking daaraan mag verlenen. (...) »). En effet, parmi les huit prévenus, vous avez éclopé de la peine la plus lourde, tant en première instance qu'en appel. Cet élément témoigne de votre rôle central dans l'organisation criminelle.

Malgré le fait qu'il s'agissait de votre première condamnation pénale, le tribunal correctionnel a estimé que seule une peine de prison ferme était de nature à sanctionner les graves faits commis (« 157. Rekening houdend met zijn leidende rol in de vereniging van misdadigers en het aantal feiten waarin beklagde betrokken was, zijn leeftijd, het gegeven dat beklagde actief was binnen de vereniging gedurende een substantiële periode, het zwaarwichtig karakter van de bewezen verklaarde feiten en de voormelde doelstellingen van de straf toemeting, is de rechtbank van oordeel dat een effectieve gevangenisstraf zoals hierna bepaald in het beschikkend gedeelte van het vonnis de enige gepaste maatschappelijke reactie is om beklagde de ernst van zijn handelen te doen inzien. »).

Les éléments suivants du jugement du 12.01.2018 résument le coeur de votre organisation criminelle, qui reposait sur l'organisation d'une extorsion de personnes vulnérables : « 3. De smokkelactiviteiten worden in België uitgevoerd door personen van Chinese origine, die in (telefonisch) contact staan met de eerste beklagde, W.H. (...), die een centrale rol inneemt. De slachtoffers dienen aanzienlijke vergoedingen te betalen om te worden gesmokkeld naar België. De slachtoffers worden eenmaal in België ingezet als personeel in restaurants, illegale voedselateliers, massagesalons, de bouwsector of als oppas, dit veelal om hun schulden af te betalen. De slachtoffers worden zowel ingezet in het kader van handelsvennootschappen opgericht door leden van de bende als bij derden die op zoek zijn naar illegale werkkrachten. Naast de verkoop van valse identiteitsdocumenten aan de slachtoffers, worden ook identiteitsdocumenten tijdelijk gebruikt door slachtoffers tegen betaling van een 'huurvergoeding' en een 'waarborg'. 4. Uit het onderzoek is gebleken dat de slachtoffers zowel fysiek als verbaal worden bedreigd, zodat zij hun situatie niet kenbaar zouden maken aan de politiediensten. Er zouden ook contacten zijn bij Belgisch gemeentepersoneel en de Chinese ambassade om verblijfsdocumenten te bekomen voor de slachtoffers. De bendeleden regelen het verblijf van de slachtoffers en hun tewerkstelling. Op die manier worden de slachtoffers, die geen Westerse taal machtig zijn, volledig onder controle gehouden. 5. Betalingen voor verblijf en verblijfsdocumenten gebeuren op verschillende wijze. Slachtoffers worden ingezet voor illegaal werk. Er worden cash betalingen verricht door de slachtoffers wat betreft huurvergoedingen en vergoedingen voor documenten of 'diensten' die worden geleverd. Sommige leden van de bende bedreigen ook slachtoffers om cash betalingen te verrichten, louter om hen gelden afhandig te maken. ».

Or, il convient de rappeler que l'intégrité des personnes est l'un des principes fondamentaux le plus largement reconnu et défendu par des dispositions nationales et internationales (chapitre premier de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne, et articles 2 et 3 de la CEDH notamment), et que les États ont une obligation positive en ce sens. Ainsi, la Cour européenne des droits de l'homme (ci-après Cour EDH) « estime que la première phrase de l'article 2§1 astreint l'État non seulement à s'abstenir de provoquer la mort de manière volontaire et irrégulière, mais aussi à prendre les mesures nécessaires à la protection de la vie des personnes relevant de sa juridiction » (Cour EDH, 9 juin 1998, L.C.B. c. Royaume-Uni, paragraphe n°36). Ladite Cour « rappelle que, combinée avec l'article 3, l'obligation imposée par l'article 1 de la Convention aux Hautes Parties contractantes de garantir à toute personne relevant de leur juridiction les droits et libertés consacrés par la Convention leur commande de prendre des mesures propres à empêcher que lesdites personnes ne soient soumises à des mauvais traitements, même administrés par des particuliers » (Cour EDH, 3 mars 2015, S. Z. c. Bulgarie, paragraphe n°42). La Cour précise encore que « les enfants et autres personnes vulnérables, en particulier, ont droit à la protection de l'État, sous la forme d'une prévention efficace, les mettant à l'abri de formes aussi graves d'atteinte à l'intégrité de la personne » (Cour EDH, 23 septembre 1998, A. c. Royaume-Uni, paragraphe n°22). Dans son rapport sur la menace que constitue le crime organisé, Europol indique que la traite des êtres humains et l'organisation de réseaux d'immigration illégale sont de hautes menaces pour l'Union européenne¹.

Le 20.09.2019, le tribunal de l'application des peines de Bruxelles vous accorde la libération conditionnelle. Il en ressort que malgré un suivi psychosocial pas toujours optimal, vous avez réussi à progresser tout seul pendant votre détention dans la réalisation de votre plan de probation (notamment trouver une résidence

ainsi qu'un contrat de travail). Il n'existait pas de contre-indication particulière à l'octroi de la libération conditionnelle, de sorte que celle-ci vous a été accordée.

Le jugement fait toutefois apparaître un point d'attention singulier. Il renvoie à un rapport du service psychosocial ajouté à votre dossier judiciaire le 24.06.2019, qui montre que vous considériez les infractions que vous avez commises comme une conséquence de circonstances fortuites, et que vous n'avez compris que tardivement que vous avez enfreint certaines règles. Le rapport psychosocial indique que vous vous exprimiez beaucoup mais tentiez d'échapper à vos responsabilités.

Or, cette déresponsabilisation paraît inappropriée compte tenu de votre parcours et de la variété des faits répréhensibles commis. À titre d'exemple, il peut être rappelé que dès votre arrivée sur le territoire en 2003, vous avez délibérément fui un contrôle de police alors que vous travailliez sur un chantier. Vous aviez, de toute évidence, parfaitement connaissance du fait que vous n'aviez pas les documents pour séjourner et travailler en Belgique. De surcroît, vous vous êtes présenté comme victime d'un trafic d'êtres humains, et avez bénéficié de ce fait d'une autorisation de séjour sur cette base de 2004 à 2014. L'ASBL PAG ASA, qui vous soutenait à l'époque dans vos démarches, indiquait dans une lettre datée du 29.01.2004 à destination de l'Office des Étrangers, que vous faisiez « l'objet de menaces et d'intimidations » lorsque vous réclamiez votre argent à votre patron de l'époque. Il est frappant de constater que, par le biais de cette ASBL, vous avez demandé une autorisation de séjour aux autorités en raison des faits dont vous faisiez l'objet, alors que quelques années plus tard, vous avez à votre tour commis ces mêmes faits répréhensibles à l'égard de personnes vulnérables. Il peut d'ailleurs être constaté que de toute évidence, l'ASBL en question s'est sentie trompée par votre personne, étant donné qu'elle s'est constituée partie civile dans le cadre de votre procès et que vous avez été condamné à lui payer des dommages et intérêts judiciaires. Vous avez vous-même bénéficié de différents types d'autorisation de séjour sur le territoire, si bien que vous ne pouviez méconnaître que le fait d'arriver en Belgique requiert un certain nombre de formalités administratives. Or, vous avez délibérément fait entrer des personnes sur le territoire en détournant ces règles et, de surcroît, avez ensuite profité de la situation de vulnérabilité de ces personnes. Compte tenu de ce qui précède, attribuer les infractions commises à la méconnaissance de la réglementation ou à des événements fortuits paraît tout à fait fallacieux, a fortiori s'il est tenu compte de la période infractionnelle qui s'étale sur une dizaine d'années. Ce manque de reconnaissance complète et franche des infractions commises ne laisse pas présager une réhabilitation suffisante dans la société. En effet, si aucune nouvelle infraction n'apparaît dans la Banque de données nationale générale et dans votre dossier administratif depuis votre libération conditionnelle, cela peut être attribué - ne serait-ce que partiellement - au fait que vous êtes toujours sous surveillance judiciaire. D'ailleurs, le tribunal de l'application des peines a édicté un plan de reclassement social individualisé, qui comprend des obligations et interdictions précises dans votre chef.

L'analyse de votre vie privée et de votre intégration sociale et culturelle ne permet pas de contrebalancer à suffisance la lourde condamnation dont vous avez fait l'objet, et la menace grave, réelle et actuelle pour l'ordre public que vous représentez. Pour rappel, vous indiquez que vous avez beaucoup de connaissances et d'amis sur le territoire belge, et qu'il s'agit de votre ancrage social et affectif. Vous dites que vous êtes en Belgique depuis 2003, que cela fait dix-huit ans que vous êtes en Belgique, et que vous vous êtes intégré à la société belge. Vous ajoutez que vous ne connaissez plus votre pays d'origine, que votre vie est avérée en Belgique et que vous parlez parfaitement bien français.

D'un point de vue formel, vous n'apportez aucune preuve visant à soutenir vos déclarations. En effet, vous ne produisez aucun témoignages d'amis, de proches ou de connaissances en votre faveur, par exemple. Vous prétendez être intégré à la société belge, mais vous étayez insuffisamment ce propos. En effet, l'unique document pertinent à ce titre que vous transmettez est une copie du contrat de bail de votre résidence actuelle (pour la période 01.02.2020 jusqu'au 01.02.2029). Si vous mentionnez parler parfaitement bien le français et suivre des cours de français (pas d'attestation de fréquentation fournie), il apparaît cependant que c'est un tiers qui a complété pour vous le questionnaire droit d'être entendu le 07.05.2021 (cf. question n°13 : « monsieur est victime (...) »)•

Vous avez une filleule en Belgique avec laquelle vous entretenez, tout au plus, une relation ordinaire, laquelle pourra aisément se poursuivre depuis votre pays d'origine, via les moyens de communication modernes (téléphone, internet,...) et d'éventuelles visites de sa part (l'impossibilité de celles-ci n'a pas été démontrée). De même, la relation que vous entreteniez avec le prénommé B.F.A. (...) pourra se poursuivre à travers les différents canaux de communications susmentionnés, à supposer que vous côtoyer toujours cette personne. En effet, votre filleule et la personne précitée ne sont ni mariés ni cohabitants légaux, et ne résident plus à la même adresse depuis le 27.07.2016 ; ce qui permet de supposer qu'elles n'entretiennent plus actuellement de relations affectives. L'impossibilité de poursuivre votre vie privée avec vos amis en Belgique, via les moyens de communications modernes et d'éventuelles visites de leur part dans votre pays d'origine, n'a également pas été démontrée.

Par ailleurs, il y a lieu de rappeler que vous maîtrisez le chinois, et que votre épouse (D.C. (...)) et votre fils (W.D. (...)) se trouvent en Chine. Qui plus est, selon les informations à disposition de l'Office des Étrangers, votre dernière compagne connue (Y.Z. (...)) est également dans ce pays (cf. supra).

De facto, le cœur de votre argumentaire pour justifier le maintien de votre droit de séjourner en Belgique repose sur votre intégration économique. En effet, vous apportez de nombreuses pièces pour étayer celle-ci.

Ces informations sont confirmées par les informations à disposition de l'Office des Étrangers, notamment celle de votre occupation professionnelle actuelle dans une entreprise située à Bornem.

S'il est courant de considérer que le fait de travailler et de se former est un élément positif voire déterminant d'une réinsertion dans la société, en ce sens que le travail procure des revenus, donne une occupation et, plus généralement, fourni un cadre de vie et d'action aux individus, ce constat ne paraît pas suffisant dans votre cas, compte tenu de vos antécédents, pour atténuer la menace que vous constituez pour la société. En effet, il doit être souligné que la période infractionnelle correspondant à votre condamnation est particulièrement longue (01.01.2007 au 27.01.2017), et que durant cette période, vous avez également travaillé. Autrement dit, le fait d'avoir eu plusieurs occupations professionnelles légales et stables durant cette période ne vous a pas empêché d'emprunter une voie criminelle. En l'espèce, le seul facteur professionnel, sans profonde remise en question des erreurs passées (cf. supra), ne paraît donc pas suffisant pour justifier d'une insertion plus globale dans la société.

Seul un mandat d'arrêt a permis de mettre fin à vos activités criminelles, nul ne sait si vous auriez fini à les interrompre de manière volontaire sans cette arrestation.

Votre intégration en Belgique peut encore être analysée à l'aune de vos relations avec les autorités administratives du pays. Vous avez obtenu vos premières autorisations de séjourner en Belgique sur base du fait que vous étiez présumée victime de traite des êtres humains. Au lieu d'être reconnaissant envers votre société d'accueil – qui vous a donc octroyé une autorisation de séjour alors même que les faits vous concernant n'étaient pas encore avérés, et que votre situation était très précaire compte tenu du contrôle de police qui a mal tourné le 04.11.2003 - vous avez adopté le comportement criminel de vos bourreaux et avez trompé les autorités en organisant, à votre tour, l'arrivée clandestine de personnes et l'exploitation de celles-ci dans un but lucratif.

(...)

Par conséquent, il est décidé de mettre fin à votre droit de séjourner en Belgique.

Vos déclarations, qui ont été dûment prises en compte, ne sont pas de nature à remettre en cause la nécessité de la présente décision." (eigen onderlijnen)

Uit wat voorafgaat blijkt aldus dat de verwerende partij, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, reeds een uitgebreid onderzoek heeft gevoerd naar en rekening heeft gehouden met haar privéleven.

Uit voormelde beslissing tot beëindiging van haar verblijf van 1 september 2021 blijkt reeds een uitgebreide belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM en de *Boultif/Üner*-criteria waarbij de verwerende partij terecht heeft geoordeeld dat uit de analyse van haar privéleven en haar sociale en culturele integratie blijkt dat dit niet opweegt tegen het zware vonnis dat ten aanzien van haar is uitgesproken en de ernstige, reële en actuele bedreiging voor de openbare orde die de verzoekende partij vormt. Het beroep dat de verzoekende partij tegen voormelde beslissing heeft ingesteld werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 289 394 van 26 mei 2023.

De verzoekende partij dient dan ook aan te tonen waarom heden anders geoordeeld zou moeten worden over haar privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Betreffende het oordeel dat de bedreiging die zij vormt voor de openbare orde voorrang heeft op haar gezins- en privéleven, meent de verzoekende partij dat de bedreiging niet meer als actueel kan worden beschouwd waarbij zij wijst op haar argumenten eerder uiteengezet. Uit haar betoog inzake het enig middel in punt 1, blijkt dat zij meent dat de bedreiging voor de openbare orde onderwerp moet zijn van een geactualiseerde analyse waarbij rekening moet gehouden worden met haar huidige situatie en de zaken die zij heeft verwezenlijkt. Zij betoogt dat de veroordeling niet betwist wordt maar dat er elementen zijn die er op wijzen dat zij geen bedreiging meer vormt, dat de feiten van zeven jaar geleden zijn, dat zij na deze gebeurtenis meer dan tweeënhalf jaar vastzat tot 1 oktober 2019, dat zij sindsdien haar leven in België opnieuw opgebouwd heeft, ver van alle problemen, dat zij na de feiten een verblijfsvergunning verkreeg, dat zij dus in 2021 geen gevaar meer vormde voor de openbare orde, maar nu zeven jaar na de feiten dan weer wel, dat hoewel haar gedrag destijds laakbaar was niet kan geoordeeld worden dat zij nog steeds een gevaar voor de openbare orde is, nadat zij haar straf heeft uitgezeten, haar leven weer op de rails heeft gekregen, nooit meer problemen heeft gehad met justitie en na de gebeurtenissen een verblijfsvergunning heeft gekregen voor zes maanden. Zij meent dat de jaren van detentie, die voor haar een ware schok zijn geweest, het feit dat zich sindsdien geen problemen met justitie hebben voorgedaan en haar sociale en professionele re-integratie factoren zijn op grond waarvan kan worden beoordeeld welke bedreiging zij thans voor de openbare orde zou vormen en dat er geen sprake is van een reëel, ernstig en vooral actueel gevaar voor de openbare orde.

Daarnaast wijst de verzoekende partij er aldus nog op dat zij sinds begin 2003, dus bijna 22 jaar, onafgebroken in België woont, dat de verwerende partij de duur van haar verblijf op het Belgische grondgebied volledig lijkt te minimaliseren, dat echter dit element op zich reeds volstaat om haar privé- en gezinsleven aan te tonen, dat zij haar leven op het Belgische grondgebied heeft ontwikkeld, dat zij sinds haar aankomst niet naar China is teruggekeerd, dat zij een breed sociaal netwerk heeft kunnen opbouwen, niet

alleen door alledaagse gebeurtenissen maar ook door haar werk, dat zij nu een leven leidt dat vergelijkbaar is met dat van elke Belgische burger en dat zij nu perfect geïntegreerd is in België.

De Raad wijst er vooreerst op, zoals blijkt uit de motieven van de *in casu* bestreden beslissing, dat het bestaan van een privéleven op het Belgische grondgebied niet wordt betwist. Het betoog van de verzoekende partij is in die zin dan ook niet dienstig. Echter wordt geoordeeld dat de in België ontwikkelde banden niet opwegen tegen het gevaar voor de openbare orde dat zij vormt. Door louter opnieuw te wijzen op haar zeer langdurig verblijf op het Belgisch grondgebied en haar alhier opgebouwd (sociaal) leven en netwerk, element waarmee reeds rekening werd gehouden in de beslissing van 1 september 2021, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat dit oordeel foutief, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 8 van het EVRM zou zijn. Bovendien stelt de Raad vast dat de verzoekende partij geen enkel concreet element aanvoert, nog minder hiervan bewijsstukken voorlegt, betreffende haar (sociale) integratie. Door louter te poneren dat de bijzonder lange duur van haar verblijf en het daaruit voortvloeiende gezins- en privéleven van zo uitzonderlijke aard is dat zij voorrang moeten hebben op de voor de verwerende partij aangevoerde bedreiging van de openbare orde, maakt zij dit dus geenszins concreet aannemelijk.

Waar de verzoekende partij in het kader van de actualiteit van het gevaar dat zij vormt voor de openbare orde verwijst naar zaken die zij heeft verwezenlijkt, verduidelijkt zij niet op welke omstandigheden zij doelt, zodat zij niet aantoonde dat er sprake is van bepaalde verwezenlijkingen in haar hoofdte die een ander licht kunnen werpen op het oordeel dat zij een gevaar vormt voor de openbare orde en dit gevaar doorweegt op haar privébelangen.

Voorts blijkt uit het loutere feit dat de gepleegde feiten van zeven jaar geleden zijn en dat zij na deze gebeurtenis meer dan tweeënhalf jaar vastzat tot 1 oktober 2019, zij sindsdien haar leven in België opnieuw opgebouwd heeft ver van alle problemen waarbij zij ook wijst op haar sociale en professionele re-integratie en het feit dat zich sindsdien geen problemen met justitie hebben voorgedaan, niet dat niet langer zou kunnen geoordeeld worden dat zij nog steeds kan beschouwd worden als een gevaar voor de openbare orde. Gelet op de bijzondere aard en ernst van de feiten die de verzoekende partij heeft gepleegd, waarbij rekening moet gehouden worden – zoals ook aangegeven in de beslissing tot beëindiging van het verblijf van 1 september 2021 – met de omstandigheden dat de verzoekende partij reeds vier jaar na haar aankomst in België een crimineel parcours is begonnen dat tien jaar geduurd heeft, dat enkel een aanhoudingsmandaat ertoe geleid heeft dat zij haar criminele activiteiten heeft stopgezet, dat er sprake is van een gebrek aan erkenning van de gepleegde inbreuken, dat het feit dat zij geen nieuwe inbreuken heeft gepleegd deel toe te wijzen was aan het feit dat zij nog een tijd onder juridisch toezicht heeft gestaan, dat zij ook tijdens haar lange criminele periode van 10 jaar gewerkt heeft waardoor aldus het hebben van regulier werk haar niet verhinderd heeft om de criminele weg op te gaan en dat in plaats van erkentelijk te zijn naar de maatschappij die haar heeft opgevangen en haar een verblijf heeft toegestaan niettegenstaande de feiten waarvan zij onderwerp uitmaakte nog niet bewezen waren en haar situatie precair was, zij het misdadig gedrag van haar beulen heeft aangenomen en de autoriteiten op haar beurt misleid heeft, door het, op haar beurt organiseren van het smokkelen van mensen en het uitbuiten van mensen voor winstbejag, komt het de Raad voor dat in redelijkheid kan gesteld worden dat de verzoekende partij nog steeds een ernstig en actueel gevaar uitmaakt voor de openbare orde.

Waar de verzoekende partij verwijst naar het feit dat zij na de feiten een verblijfsvergunning verkreeg, dat zij dus in 2021 geen gevaar meer vormde voor de openbare orde, maar nu zeven jaar na de feiten dan weer wel, gaat zij er volledig aan voorbij het in 2021 niet ging om het verkrijgen van een verblijfsvergunning doch wel een herinschrijving nadat zij van ambtswege werd afgevoerd. Uit een schrijven van 23 februari 2021 aan de burgemeester, dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt immers *“Deze vreemdeling werd van ambtswege afgevoerd bij beslissing van 14.06.2018. Gelieve deze vreemdeling uit te nodigen om zich aan te bieden bij Uw diensten, teneinde hem opnieuw in te schrijven in het bevolkingsregister en hem een nieuwe C-kaart af te leveren, geldig voor 5 jaar vanaf de datum van afgifte. Een herevaluatie van het dossier kan ten allen tijde plaatsvinden indien dat noodzakelijk wordt geacht ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid.”* Met haar betoog gaat de verzoekende partij er overigens ook aan voorbij dat vervolgens haar verblijf, kort na de herinschrijving, op 1 september 2021, ook effectief beëindigd werd om redenen van openbare orde.

Waar de verzoekende partij nog wijst op de jaren van detentie, die voor haar een ware schok zijn geweest, beperkt zij zich tot een loutere bewering dat deze jaren voor haar een schok zijn geweest. Het loutere feit dat de verzoekende partij haar straf heeft uitgezeten leidt voorts niet tot het besluit dat niet langer zou kunnen geoordeeld worden dat zij een ernstig, reëel en actueel gevaar voor de openbare orde vormt. De verzoekende partij toont met het louter wijzen op het uitzitten van een gevangenisstraf niet aan dat haar ingesteldheid of gedrag gewijzigd zou zijn waardoor zij niet langer zou kunnen beschouwd worden als een ernstig gevaar voor de openbare orde.

Gelet op wat voorafgaat kan de verzoekende partij niet gevolgd worden dat er elementen zijn die erop wijzen dat zij geen bedreiging meer vormt en dat niet kan geoordeeld worden dat zij nog steeds een gevaar voor de openbare orde is, nadat zij haar straf heeft uitgezeten, haar leven weer op de rails heeft gekregen, nooit meer problemen heeft gehad met justitie en na de gebeurtenissen een verblijfsvergunning heeft gekregen voor zes maanden.

Met de stelling dat zij zich nog de vraag stelt of zij nog erkend werd door de Chinese autoriteiten en dat zij heeft overwogen om de status van staatloze aan te vragen, toont de verzoekende partij geenszins aan op welke wijze de bestreden beslissing de door haar geschonden geachte beginselen of bepalingen zou schenden. Bovendien verduidelijkt zij geenszins waarom zij zich dit zou afvragen of waarom zij overwogen heeft om de status van staatloze aan te vragen. De verzoekende partij toont niet aan dat zij zich niet langer zou kunnen beroepen op haar Chinese nationaliteit, nog minder dat zij niet toegelaten zou worden op het Chinese grondgebied door de Chinese autoriteiten.

Waar de verzoekende partij tot slot nog stelt dat het argument dat een terugkeer naar het herkomstland niet belet dat zij in contact kan blijven met haar verwanten in België en dat zij in ieder geval een zoon en schoonbroers in China heeft die haar kunnen helpen om snel te re-integreren in de Chinese samenleving, geen rekening houdt met de bijzondere omstandigheden van haar verblijf, dat van haar verwachten dat zij terugkeert naar China na 22 jaar buiten het Chinese grondgebied te hebben doorgebracht, een land waarmee zij geen enkele band meer heeft, een onmenselijke en vernederende behandeling vormt, is zij het louter oneens met de beoordeling in de bestreden beslissing, doch maakt zij niet aannemelijk dat de motieven foutief, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 8 van het EVRM zijn. Bovendien gaat zij door te stellen dat zij geen enkele band meer heeft met China net voorbij aan de motieven dat zij in ieder geval een zoon en schoonbroers in China heeft die haar kunnen helpen om snel te re-integreren in de Chinese samenleving. Het loutere feit voorts dat zij bijna 22 jaar in België verblijft leidt niet *ipso facto* tot de conclusie dat zij geen banden meer zou hebben met haar herkomstland, nog minder dat een terugkeer louter om die reden onmenselijk of vernederend zou zijn.

Waar de verzoekende partij in het kader van de banden met haar herkomstland nog aanvoert dat haar echtgenote en zoon zich enkele jaren na haar aankomst in België, in 2009, bij haar hebben gevoegd op grond van gezinshereniging, dat zij helaas na enkele jaren alhier te hebben gewoond naar China zijn teruggekeerd en kort daarna zijn overleden, beperkt zij zich tot een loutere bewering. Bovendien heeft de verzoekende partij hoewel zij beweert dat haar echtgenote en zoon kort na hun terugkeer zijn overleden, waarbij kan worden vastgesteld dat ze afgevoerd werden uit het vreemdelingenregister op 25 februari 2016, hierover niets vermeld in het kader van het horen naar aanleiding van het beëindigen van haar verblijf op 7 mei 2021, zoals blijkt uit de vragenlijst die zich in het administratief dossier bevindt. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat zij als gevolg van hun overlijden geen banden meer heeft met China.

Gelet op wat voorafgaat maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat haar (gezins- en) privéleven van zo uitzonderlijke aard is dat het voorrang moeten hebben op de voor de verwerende partij aangevoerde bedreiging van de openbare orde.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij in de bestreden beslissing ten onrechte heeft gemotiveerd *“Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM.”*

Een schending van artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond.

3.8. Wat betreft het hoger belang van het kind, element vervat in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, toont de verzoekende partij niet aan dat dit *in casu* van toepassing zou zijn.

Een schending van 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt in die zin niet aannemelijk gemaakt.

3.9. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij motiveert dat zij op de dag van haar aanhouding werd gehoord en dat met haar verklaringen rekening werd gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, dat in de bestreden beslissing geen melding wordt gemaakt van een formulier voor het recht om te worden gehoord, dat de verwerende partij benadrukt dat zij rekening houdt met informatie verstrekt tijdens het politieverhoor en met informatie die is verstrekt tijdens de vaststelling van eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij betoogt dat een politieverhoor doelstellingen heeft die niet overeenstemmen met een gehoor in het kader van een administratieve procedure, dat zij zich na haar vrijheidsberoving in een zeer kwetsbare situatie bevond en zij geen raadsman had die haar adequaat kon adviseren, dat die raadsman haar de procedure en het doel van het horen had kunnen uitleggen en de nadruk had kunnen leggen op de punten die dienden te worden aangebracht, dat zij dan ook niet naar behoren werd gehoord, dat indien dit het geval zou zijn geweest, zij toelichtingen had kunnen geven of

aanvullende documenten had kunnen verstrekken om haar privé- en gezinsleven te staven, hetgeen niet het geval is. Zij meent dat niet betwist kan worden dat de bestreden beslissing een ernstige maatregel vormt waarvan de gevolgen ernstig zijn, aangezien zij zal worden gedwongen België en haar gezin te verlaten en waardoor de integratie die zij al 22 jaar aan het opbouwen is zal herleid worden tot niets. Zij meent dat de Dienst Vreemdelingenzaken haar voorafgaand de bestreden beslissing had moeten horen of haar op zijn minst de mogelijkheid had moeten geven om haar standpunt uiteen te zetten, dat indien zij had kunnen worden gehoord, zij de nodige toelichtingen en stukken had kunnen voorleggen, wat nu niet het geval is, dat zij op zijn minst in de gelegenheid had moet worden gesteld om het formulier in te vullen met de hulp van haar raadsman, die heel goed weet welke elementen moeten worden opgenomen. Zij meent dat de bestreden beslissing kennelijk onrechtmatig is genomen mede gelet op de ingrijpende en dramatische gevolgen die deze beslissing heeft voor haar leven en toekomst.

Vooreerst stelt de Raad vast dat de verzoekende partij niet verduidelijkt waarom of op grond van welke bepaling de verwerende partij in de bestreden beslissing melding moest maken van een formulier hoorrecht. Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat wel degelijk melding wordt gemaakt van het feit dat de verzoekende partij gehoord werd door de politie van Kempenland op 5 december 2024.

De verzoekende partij voert een schending aan van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Echter stelt de Raad vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat zij gehoord werd door de politie van Kempenland op 5 december 2024 en dat zij een "*formulier ter bevestiging van het horen van de vreemdeling*" heeft ingevuld. Zij toont met haar betoog geenszins *in concreto* aan dat zij op dat ogenblik niet in staat was of werd gesteld om alle elementen die zij wou aanbrengen betreffende haar zaak, naar voren te brengen. Door louter te beweren dat zij zich na haar vrijheidsberoving in een zeer kwetsbare situatie bevond en zij geen raadsman had die haar adequaat kon adviseren, toont zij dit niet aan.

Waar de verzoekende partij kritiek voert op de wijze van horen, de persoon of instantie die haar heeft gehoord en het ogenblik van het gehoor, benadrukt de Raad nog dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoekende partij opgelegde nadelige beslissing leiden indien de verzoekende partij bij het vervullen van haar hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de verwerende partij zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor de verzoekende partij minder nadelige beslissing te nemen.

Het komt de verzoekende partij toe aan te duiden dat zij de diensten van de verwerende partij informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op het opleggen van de jegens haar getroffen bestreden beslissing. Indien de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij dergelijke informatie kon verschaffen, dan komt het middel neer op een louter theoretische discussie omtrent het niet horen van de verzoekende partij en zal dit enkele formele gebrek in de besluitvorming alsdan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kunnen leiden.

Nu de verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat de verwerende partij bepaalde relevante elementen – mede in het licht van artikel 3 en 8 van het EVRM – ten onrechte buiten beschouwing heeft gelaten bij het nemen van de bestreden beslissing, maakt zij niet aannemelijk dat de door haar in het verzoekschrift aangehaalde elementen van aard zijn dat ze een invloed hebben op het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten en toont zij niet aan dat, had zij gehoord geweest op de wijze die zij had gewenst over voornoemde elementen, de besluitvorming *in casu* een andere afloop had kunnen hebben of de motivering van de bestreden beslissing verschillend zou zijn geweest.

Evenmin legt de verzoekende partij nieuwe stukken voor bij haar verzoekschrift, zodat zij ook niet aantoonbaar dat zij, indien zij gehoord was geweest op de wijze die zij had gewenst, stukken had kunnen aanbrengen die het nemen van de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden.

De verzoekende partij maakt een schending van haar hoorrecht dan ook niet aannemelijk.

3.10. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Evenmin maakt de verzoekende partij aannemelijk dat de bestreden beslissing op onzorgvuldige wijze is tot stand gekomen.

3.11. Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.12. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend vijftwintig door:

N. VERMANDER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER